

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายู

ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Problems in Using Thai Language from Thai - Malayu Students
in Three Southern most Provinces

โดย

สุภา วัชรสุขุม

ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปี 2555

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

สุภา วัชรสุขุม   ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษา ไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัด
ชายแดนภาคใต้   มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

2555

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิจิตร ศรีสุวิธานนท์ ที่ได้ให้คำแนะนำ ปรีกษา ตลอดจนตรวจสอบแบบบันทึกข้อมูลในการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียน และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในโรงเรียนที่เป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยได้เก็บข้อมูล ตลอดจนนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาผู้เป็นแหล่งข้อมูลของผู้วิจัย

ขอขอบคุณทีมงานโครงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทยและภาษาท้องถิ่นเป็นสื่อ : กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ภาษาไทย-ภาษามลายูถิ่น) ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการวิจัย และทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

คุณค่าอันพึงมีของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับคุณครูและนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และมุ่งมั่นที่จะแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทย

สุภา วัชรสุภูมิ

สารบัญ

บทคัดย่อ	(ก)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปาดานี	4
เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย	17
เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างภาษามลายูถิ่นปาดานีและภาษาไทย	23
เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการยืมคำ	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
สรุป	58
อภิปรายผล	62
ข้อเสนอแนะ	64
ภาคผนวก	67

ภาคผนวก

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันในเรื่องการออกเสียง การใช้คำ ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ทั้งการพูดและการเขียน 2) เพื่อศึกษาปัญหา มารยาททางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่สืบเนื่องมาจากวัฒนธรรมการใช้ภาษา 3) เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 5 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 15 โรงเรียน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 40 กลุ่มเรียน ซึ่งคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันกลุ่มเรียนละ 10-15 คน และมีภูมิลำเนากระจายกันอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่าอุปสรรคสำคัญของคนที่พูดภาษามลายูถิ่นปาดานี คือเสียงวรรณยุกต์และเสียงตัวสะกดในภาษาไทย การผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีความซับซ้อน มีเงื่อนไขที่สัมพันธ์กับกลุ่มอักษร ความสั้น-ยาวของเสียงสระ และเสียงพยัญชนะสะกด มลายูถิ่นปาดานีไม่มีระบบวรรณยุกต์ ทักษะในการแยกแยะระดับเสียงสูง-ต่ำของนักเรียนนักศึกษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปาดานีเป็นภาษาแม่จะมีน้อยเมื่อพูดหรือเขียนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง การแปลความหมายเป็นภาษาไทยตรงตามตัว เช่นการใช้คำสรรพนามที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 และการเรียงคำในประโยคอาจไม่ถูกต้องกับการใช้คำหรือสำนวนในภาษาไทย หรืออาจสื่อความหมายผิดพลาดและสื่อสารไม่รู้เรื่อง ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของนักเรียนนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นปาดานีในเรื่องมารยาทในการใช้ภาษาในสังคมไทย

องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ออกแบบฝึกการออกเสียงให้แก่ นักเรียนในโรงเรียนเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และองค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปพัฒนาทักษะภาษาไทย และเสริมสร้างความเข้าใจในการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี

Abstract

The research on “The problem of using Thai Language in Melayu ethnic students in 3 southern border provinces” aims to 1) study the problem of Thai language pronunciation in 3 southern border provinces students who are using Melayu dialect in daily life in word pronouncing, using, word order into sentence both in speaking and writing 2) study the social etiquette problem of Yala Rajabhat University’s students which has been a sequel of using language culture 3) find the solutions of using Thai language problem of students in 3 southern border provinces

The populations and samples are the students in the 15 training experience schools of the 5th year students majoring in Thai language in 3 southern border provinces and 40 sections of first year students of Yala Rajabhat University who are using Melayu dialect in daily life 10-15 person each sections and separately live in 3 southern border provinces.

The findings showed the main obstacle of Melayu Patani (dialect) speakers are intonation and spelling tones in Thai language. Intonation inflection of Thai language is very complicated and there are the conditions related with alphabet groups, long-short vowels, and final consonant sound. These will not be found in Melayu Patani dialect. The ability in analyzing the high- low tone in the students who use Melayu Patani dialect as a mother language is low. As the result, it effected when students speak or write. They will translate word by word, for example, using 1st, 2nd and 3rd pronoun and word order into sentences which did not accurate or misinterpretation. These will effect to student’s identity who uses Melayu Patani dialect on the etiquette in using Thai language in Thai society.

The acknowledgement of this research be able to design the pronunciation practice for students in 3 southern border provinces and to develop Thai language skills and enhance better understanding of living together in multicultural society as well.

ภาคผนวก

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาการอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้มีเป้าหมาย ให้เยาวชนในพื้นที่มีโอกาสทางการศึกษา และสามารถเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาจนสำเร็จการศึกษาอย่างมีคุณภาพมุ่งสู่การมีอาชีพ มีงานทำเพื่อสังคม สมานฉันท์ เกิดสันติสุขอย่างยั่งยืน (กลุ่มแผนงานและโครงการสำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา, 2550 : 14) การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะเกิดผลสัมฤทธิ์ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญหลายประการ เช่น การบริหารจัดการของสถาบัน ความพร้อมของอาคารสถานที่ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน ฯลฯ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่มีอัตลักษณ์พิเศษทางด้านศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม เครื่องศาสนา นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนต่อในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามเพื่อให้บุตรหลานเป็นมุสลิมที่ดี มีความรอบรู้ทั้งศาสนาและสามัญ ในปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส ศาสนาอิสลามมีถึง 137 โรงเรียน (กลุ่มแผนงานและโครงการสำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา, 2550 : 1) กระจายกันอยู่ในทุกตำบล ทุกอำเภอ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ลักษณะการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เรียนศาสนาและสามัญอย่างละเท่า ๆ กัน ในวันหนึ่ง ๆ จัดการเรียนการสอน 10 คาบ เรียนศาสนาวันละ 5 คาบ และเรียนวิชาสามัญวันละ 5 คาบ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นทั้ง 2 ส่วน ทำให้เวลาที่เรียนวิชาสามัญมีน้อยกว่าโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ประกอบกับสถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้การจัดการเรียนการสอนทำได้ไม่สะดวก นักเรียนได้รับความรู้ไม่เต็มที่จากโรงเรียน ชีวิตประจำวันที่ต้องใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร ล้วนแล้วแต่เป็นข้อจำกัดในการพัฒนาทักษะภาษาไทยทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และการเข้าใจความหมาย ซึ่งเป็นเครื่องมือในการเรียนวิชาสามัญอื่น ๆ ส่งผลให้การเรียนรู้วิชาสามัญอื่น ๆ ตกต่ำไปด้วย เห็นได้จากผลการสอบ O-NET ปีการศึกษา 2551 ไม่มีวิชาหลักใดที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสอบผ่าน 50% (กลุ่มแผนงานและโครงการสำนักนโยบายและแผนการอุดมศึกษา, 2550 : 2)

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น จำนวนนักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่สำเร็จ การศึกษามาจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส ซึ่งมีปัญหาในการใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยจึงมองเห็นความจำเป็นในการ สสำรวจปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันทั้งปัญหา การออกเสียง การใช้คำ การเรียงคำเข้าประโยค และปัญหามารยาททางสังคมของนักเรียน นักศึกษาอันเนื่องมาจากการใช้ภาษา และหาแนวทางแก้ปัญหา ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อการ จัดการเรียนการสอนให้แก่แก่นักเรียนนักศึกษาไทย เชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดน ภาคใต้ในทุกรายวิชา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้ ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันในเรื่องการออกเสียง การใช้ คำ ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ทั้งการพูดและการเขียน
2. เพื่อศึกษาปัญหามารยาททางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่สืบ เนื่องมาจากวัฒนธรรมการใช้ภาษา
3. เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ออกแบบฝึกการออกเสียงให้แก่แก่นักเรียน ในโรงเรียนเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปพัฒนาทักษะภาษาไทยและเสริมสร้างความ เข้าใจในการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้” ในครั้งนี้ มีข้อจำกัดในเรื่องความปลอดภัยจากสถานการณ์ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการออกเก็บข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ให้กระจาย ทั่วถึงทุกพื้นที่ในสามจังหวัดภาคใต้ ประกอบด้วยนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยสายครุศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาคำลั้งออกฝึก ประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียนต่าง ๆ ใน

สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยเห็นสมควรที่จะใช้ทรัพยากรบุคคลเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อให้การวิจัยครอบคลุมวัตถุประสงค์ และเห็นภาพความจริงที่ชัดเจน ผู้วิจัย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนที่เป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 5 ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 40 กลุ่มเรียน ซึ่งคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันกลุ่มเรียนละ 10-15 คน และมีภูมิลำเนากระจายกันอยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ตุลาคม 2554 - กันยายน 2555

กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

จะศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน ในเรื่องการออกเสียง การใช้คำ การเรียงคำเข้าประโยค และปัญหารายาททางสังคมอันสืบเนื่องมาจากการใช้ภาษา ซึ่งจำเป็นต้องหาทางช่วยเหลือ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษามลายูถิ่นปาตานี หมายถึงภาษามลายูที่ชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ใช้พูดกัน ในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ บัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางอำเภอในจังหวัดสงขลา ได้แก่อำเภอจะนะ อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอเทพา และอำเภอนาทวี

2. เสียงปฎิภาค หมายถึงเสียงใดเสียงหนึ่งของคำในภาษาหนึ่ง เมื่อมีการนำคำนั้นไปใช้ในอีกภาษาหนึ่ง อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงนั้น ไปเป็นอีกเสียงหนึ่งหรือหลาย ๆ เสียงก็ได้ เสียงที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไปนี้เรียกว่าเสียงเป็นปฎิภาคกัน

3. นักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายู หมายถึง นักเรียนนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คณะวิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ พบว่ามีเอกสารและงานวิจัยที่ให้ความรู้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปาตานี
2. เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย
3. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษาไทย
4. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการข้มคำ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปาตานี

ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปาตานีไว้ว่า ภาษามลายูถิ่นปาตานี เป็นภาษาย่อยของภาษามลายู ซึ่งจัดอยู่ในสาขาภาษาหมูเกาะมลายู และภาษาหมูเกาะมลายูนี้เป็นสาขาย่อยหนึ่งในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่ชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ใช้พูดกันในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางอำเภอในจังหวัดสงขลา ได้แก่ อำเภอจะนะ อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอเทพา และอำเภอนาทวี ภาษามลายูถิ่นปาตานีนับว่าเป็นภาษากลางสำหรับชาวมุสลิมใช้สื่อสารกันในพื้นที่ดังกล่าว ชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้เรียกภาษาตนเองว่า บาชอ 'นายู หรือ บาสาซอ 'นายู แปลว่า ภาษามลายู การที่เรียกภาษามลายูถิ่นปาตานีว่าภาษาฮาวี ภาษาอิสลาม หรือ ภาษาแขก นั้น เป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะ ฮาวี ไม่ใช่ชื่อภาษาแต่หมายถึงอักษรอาหรับที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนคำภาษามลายู ส่วนอิสลาม เป็นชื่อศาสนา บ่อยครั้งที่คนต่างวัฒนธรรมเรียกภาษามลายูถิ่นปาตานีว่า ภาษาแขก สร้างความไม่พอใจให้แก่เจ้าของภาษาเพราะไม่ถูกต้องเช่นกัน

ลักษณะทั่วไปของภาษามลายูถิ่นปาตานี

ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีลักษณะทั่วไปดังนี้

1. คำพื้นฐานส่วนใหญ่เป็นคำ 2 พยางค์ (Disyllabic Base Words) เช่นเดียวกับคำพื้นฐานของภาษาอื่น ๆ ในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน เช่น นาซิ (ข้าว) มาแก (กิน) คูวิ (เงิน) เป็นต้น

2. ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ และการเน้นเสียงหนัก – เบา (stress) ก็ไม่ใช่ลักษณะสำคัญของภาษานี้ ดังนั้นการออกเสียงเน้นหนักหรือเดิมวรรณยุกต์ในพยางค์ใดของคำก็ตามไม่ทำให้ความหมายของคำนั้นเปลี่ยนแปลงไป

3. ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีพยัญชนะเสียงยาวหรือการยืดเสียงพยัญชนะต้นของคำ ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงได้ นับเป็นลักษณะพิเศษของภาษาถิ่นนี้ ลักษณะเช่นนี้เกิดจากการลดรูปคำให้เหลือจำนวนพยางค์น้อยลง ส่วนใหญ่จะเป็นการลดหน่วยเติมคำหน้า (อุปสรรค) ตัวอย่างเช่น

ดือล	แปลว่า	ไข่	ดือล	แปลว่า	วางไข่
บุงอ	แปลว่า	ดอกไม้	บุงอ	แปลว่า	ออกดอก
กาแล	แปลว่า	ปากกา	กาแล	แปลว่า	ทำเรือ

4. การเปลี่ยนทำนองเสียงในประโยค (intonation) ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงได้ ทำนองเสียงในประโยคภาษามลายูถิ่นปาตานีมีผลต่อหน้าที่ประโยคนั้น ๆ เช่น

ก๊ □ ตานิง

ไปปัตตานี (บอกเล่า)

ก๊ □ ตานิง

ไปปัตตานีหรือ (คำถาม)

ก๊ □ ตานิง

ไปปัตตานีหรือ (ถามย้ำเพื่อความแน่ใจ)

ก๊ □ ตานิง

ไปปัตตานีกันใหม่ (ชักชวน)

5. ความสั้น-ยาวของเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาตานีไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง โดยปกติเสียงสระในพยางค์เปิดจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ปิดเพียงเล็กน้อย ยกเว้นเสียงสระ ิ ซึ่งจะออกเสียงสั้นกว่าเสียงสระอื่นในพยางค์เปิด

6. ในทางสัทศาสตร์ถือว่าภาษามลายูถิ่นปาตานีมีเสียงพยัญชนะที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำเพียง 3 เสียง เท่านั้น ได้แก่ /ŋ/ /h/ /ʔ/ (เสียงนี้ปรากฏในคำที่ลงท้ายด้วยสระเสียงสั้นในภาษาไทย)

7. ภาษามลายูถิ่นปาตานียืมคำจากภาษาอื่นมาใช้มากมาย ภาษาหลัก 4 ภาษาที่เป็นแหล่งคำยืมของภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่ภาษาสันสกฤต ภาษาอาหรับ ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย ดังตัวอย่างคำยืมต่อไปนี้

คำยืมภาษาสันสกฤต เช่น	นาก □ อ	พญานาค
	ร □ าย □ อ	ราชา
	แควอ	เทวดา
คำยืมภาษาอาหรับ เช่น	กีอรี □ อตะฮ	กระดาศ
	ซาบง	สนับ
	ชื่อคือเกาะฮ	ให้ทาน
คำยืมภาษาอังกฤษ เช่น	กีอละ	แก้ว
	บอลา	ฟุตบอล
	โปะะ (book)	สมุด
	ซีกา (bicycle)	รถจักรยาน
	ชื่อคูเก็ง (stocking)	ถุงเท้า
	แลเซ็ง (licence)	ใบอนุญาตขับขี่
คำยืมภาษาไทย เช่น	ตาสัง	ทหาร
	ตูเย็ง	ผู้เขียน
	โทราชะ	โทรศัพท์
	อากัง	อาคาร
	พะพะ	ฝัดฝัด
	นาระ	น่ารัก
	โอะหะ	อกหัก

บทบาทของภาษามลายูถิ่นปาตานี

ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงบทบาทของภาษามลายูถิ่นปาตานีไว้ว่า ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาแม่ หรือภาษาที่หนึ่ง และนับเป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาวไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังคงทำหน้าที่หลักเช่นเดียวกับภาษาอื่น คือเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ที่ใช้กันแพร่หลายในชีวิตประจำวันระหว่างชาวไทยมุสลิมด้วยกัน แม้แต่ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือพนักงานบริษัท แต่จะใช้ภาษาไทยเมื่อพูดคุยกับคนไทยพุทธ

ในการสอนศาสนาอิสลามโดยทั่วไปโต๊ะครูหรือผู้สอนศาสนาอิสลามจะอ่านหนังสือหรือตำราที่เขียนด้วยภาษามลายูมาตรฐานแล้วอธิบายเป็นภาษามลายูถิ่นปาตานี หมอสอนศาสนาชาว คริสเตียนก็ใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีในการเผยแพร่คริสต์ศาสนา ให้แก่ชาวไทยมุสลิม นอกจากนี้ยังจัดทำเอกสารเผยแพร่โดยใช้ภาษามลายูถิ่นเขียนด้วยอักษรยาวี

ภาษามลายูถิ่นปาตานียังเป็นภาษาที่ใช้ในวงการบันเทิงของชาวไทยมุสลิม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ เพลง ลิเกฮูลู หรือเทปเพลงภาษามลายูถิ่นปาตานีซึ่งแพร่หลายไปถึงรัฐกลันตัน และตรังกานูของประเทศมาเลเซียอีกด้วย

นอกจากนี้ภาษามลายูถิ่นปาตานียังถูกใช้เป็นที่สื่อเพื่อจุดประสงค์เชิงพาณิชย์และจิตวิทยาการเมืองการปกครอง ดังจะเห็นได้จากโฆษณาสินค้าด้วยภาษามลายูถิ่นปาตานีในรายการวิทยุภาคภาษามลายูท้องถิ่น ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีทั้งรายการข่าว เพลง รายการวิชาการ และรายการสอนศาสนาอิสลามทางวิทยุ รัฐประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่าง ๆ แก่ชาวไทยมุสลิมที่ไม่เข้าใจภาษาไทยผ่านรายการวิทยุภาคภาษามลายูท้องถิ่น และบ่อยครั้งที่ดีเกฮูลูถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านจิตวิทยาการเมืองการปกครอง

อย่างไรก็ตามภาษามลายูถิ่นปาตานีมีเพียงภาษาพูดเท่านั้น หากจะต้องติดต่อสื่อสารโดยการเขียน ชาวไทยมุสลิมมักจะใช้ภาษามลายูมาตรฐานโดยใช้อักษรยาวี แต่ภาษาที่ใช้อาจจะไม่ถูกต้องสมบูรณ์เหมือนภาษาที่ใช้ในประเทศมาเลเซีย แต่สำหรับคนรุ่นใหม่ซึ่งรู้ภาษาไทยมักจะใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสาร

ระบบเสียงภาษามลายูถิ่นปาตานี

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปาตานี มีทั้งสิ้น 31 หน่วยเสียง ดังนี้

- /p/ เสียงกัก ฐานริมฝีปาก ไม่พ่นลม
- /p^h/ เสียงกัก ฐานริมฝีปาก พ่นลม
- /b/ เสียงกัก ฐานริมฝีปาก ไม่พ่นลม
- /t/ เสียงกัก ฐานปุ่มเหงือก ไม่พ่นลม
- /t^h/ เสียงกัก ฐานปุ่มเหงือก พ่นลม
- /d/ เสียงกัก ฐานปุ่มเหงือก ไม่พ่นลม
- /c/ เสียงกัก ฐานเพดานแข็ง ไม่พ่นลม
- /c^h/ เสียงกัก ฐานเพดานแข็ง พ่นลม
- /j/ เสียงกัก ฐานเพดานแข็ง ไม่พ่นลม
- /k/ เสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ไม่พ่นลม

- /k^h/ เสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ฟันลม
 /g/ เสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ฟันลม
 /ʔ/ เสียงกัก ฐานเส้นเสียง ไม่ฟันลม
 /f/ เสียงเสียดแทรก ฐานฟัน-ริมฝีปาก ไม่ฟันลม
 /s/ เสียงเสียดแทรก ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /z/ เสียงเสียดแทรก ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /x/ เสียงเสียดแทรก ฐานเพดานอ่อน ไม่ฟันลม
 /v/ เสียงเสียดแทรก ฐานลิ้นไก่ ไม่ฟันลม
 /h/ เสียงเสียดแทรก ฐานเส้นเสียง ไม่ฟันลม
 /l/ เสียงข้างลิ้น ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /m/ เสียงนาสิก ฐานริมฝีปาก ไม่ฟันลม
 /n/ เสียงนาสิก ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /ɲ/ เสียงนาสิก ฐานเพดานแข็ง ไม่ฟันลม
 /ŋ/ เสียงนาสิก ฐานเพดานอ่อน ไม่ฟันลม
 /m^b/ เสียงกึ่งนาสิก ฐานริมฝีปาก ไม่ฟันลม
 /n^d/ เสียงกึ่งนาสิก ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /ɲⁱ/ เสียงกึ่งนาสิก ฐานเพดานแข็ง ไม่ฟันลม
 /ŋ^o/ เสียงกึ่งนาสิก ฐานเพดานอ่อน ไม่ฟันลม
 /r/ เสียงลิ้นร้ว ฐานปุ่มเหงือก ไม่ฟันลม
 /w/ เสียงอัสสระ ฐานริมฝีปาก ไม่ฟันลม
 /y/ เสียงอัสสระ ฐานเพดานแข็ง ไม่ฟันลม

2. หน่วยเสียงสระ

สระในภาษามลายูถิ่นปาตานีแบ่งเป็นสระเดี่ยวและสระเรียง ดังนี้
 สระเดี่ยวมี 12 หน่วยเสียง ดังนี้

- /i/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับสูง
 /e/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับกึ่งสูง
 /æ/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับกึ่งสูง
 /æ□/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับกึ่งสูง เสียงนาสิก
 /a/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับต่ำ
 /a□/ ใช้ลิ้นส่วนหน้า ระดับต่ำ
 /i/ ใช้ลิ้นส่วนกลาง ระดับสูง

- /u/ ใช้ลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง
- /u□/ ใช้ลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง เสียงนาสิก
- /o/ ใช้ลิ้นส่วนหลัง ระดับกึ่งสูง
- /o/ ใช้ลิ้นส่วนหลัง ระดับกึ่งต่ำ
- /o□/ ใช้ลิ้นส่วนหลัง ระดับกึ่งต่ำ เสียงนาสิก

2. สระเรียง

หน่วยเสียงสระเรียงในภาษามลายูถิ่นปาตานีมี 5 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยเสียงสระ 2 เสียงที่อยู่เรียงติดกัน โดยออกเสียงสระแต่ละเสียงอย่างสมบูรณ์และต่อเนื่องกัน ได้แก่ /ai/ /ae/ /æ/ /ao/ /au/

ระบบเสียงและระบบตัวเขียนภาษามลายูถิ่นปาตานีที่ใช้อักษรไทย

ระบบเสียงและระบบตัวเขียนภาษามลายูถิ่น โดยใช้อักษรไทยเป็นฐานทั้งพยัญชนะและสระ ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดทำขึ้นโดยการสำรวจความคิดเห็นและการยอมรับจากตัวแทนผู้พูดภาษามลายูถิ่นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในการสัมมนา ระบบตัวเขียนภาษามลายูถิ่นปาตานีเมื่อเดือนเมษายน 2549 การเลือกตัวอักษรภาษาไทยมาใช้เนื่องจากเหตุผลที่อักษรไทยเป็นที่ยอมรับของชุมชนเจ้าของภาษา และสังคมภายนอก กล่าวคือ อักษรไทยเป็นอักษรที่ใช้ในภาษาราชการ รวมไปถึงการสื่อสารในสถานศึกษาทุกระดับ รวมไปถึงจนถึงใช้ในการสื่อสารในสังคมทุกภูมิภาค อีกทั้งปัจจุบันยังไม่มีตัวอักษรภาษาใดที่สามารถกำหนดระบบตัวเขียนภาษามลายูถิ่นปาตานีได้ทุกเสียง ในการจัดทำระบบเสียงและระบบตัวเขียนนี้ใช้สำเนียงของอำเภอเมืองปัตตานีเป็นหลัก ประกอบด้วยระบบพยัญชนะและระบบสระ

1. พยัญชนะ พยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปาตานีเขียนด้วยอักษรไทยสามารถจำแนกตามรูปพยัญชนะได้สามประเภทคือ รูปพยัญชนะปกติ รูปพยัญชนะที่มีสัญลักษณ์พิเศษ และรูปพยัญชนะ ที่ตัดรายละเอียดบางส่วนออก พยัญชนะในภาษามลายูถิ่นทั้งหมดมี 30 ตัว เป็นพยัญชนะต้นได้ทั้ง 30 ตัว เป็นพยัญชนะท้ายเพียง 2 ตัว คือ -ง และ -ฮ นอกจากนี้ยังมีเสียงหยุดที่มีตำแหน่งที่เสี้ยนเสียงอีกหนึ่งเสียงด้วย ใช้กับรูปสระเสียงสั้น

1.1 พยัญชนะปกติ หมายถึง รูปพยัญชนะที่ไม่มีสัญลักษณ์พิเศษกำกับไว้ พยัญชนะเหล่านี้จะมีรูปและออกเสียงเหมือนกับพยัญชนะในภาษาไทยทุกประการ ซึ่งมีจำนวน 21 ตัว ได้แก่

ก ก ฅ จ ช ช ค ค ท น
 บ ป พ ฟ ม ย ร ล ว อ
 และ ฮ

ตัวอย่างการเขียนภาษามลายูถิ่นปาตานีโดยใช้พยัญชนะปกติ

พยัญชนะ	คำ	คำแปล
ก-	กากี	เท้า
ค-	เคะ	ขนมเค้ก
ง-	งางอ	อ้า (ปาก)
จ-	จุงิง	แมว
ช-	ชู	ชุด
ช-	ชีเซ	หวี
ค-	คูโคะ	นั่ง
ค-	คีโค	นอน
ท-	เทะ	เทป
น-	นาตี	กอย
บ-	บีเบ	ริมฝีปาก
ป-	ปี้ปี้	แก้ม
พ-	พะ	พรรค
ฟ-	ฟิง	ฟิล์ม
ม-	มอต้อง	กรีดขาง
ย-	ยอ	เขา
ร-	โรตี	โรตี
ล-	ลาดะ	แมลงวัน
ว-	วอยา	สายไฟ
อ-	อาปี	ไฟ
ฮ-	ฮาคู	ผี
-ฮ	บูเวะฮ	ผล(ไม้)

1.2 รูปพยัญชนะที่ใช้สัญลักษณ์พิเศษ หมายถึง รูปพยัญชนะที่มีสัญลักษณ์พิเศษกำกับไว้ เพื่อแสดงว่ามีเสียงที่แตกต่างจากรูปพยัญชนะไทยที่เป็นฐาน เช่น

น ซึ่งใช้รูปพยัญชนะ น เป็นฐานและมีเครื่องหมายเส้นใต้ ( ) กำกับไว้ข้างใต้ แต่จะออกเสียงไม่เหมือนกับ (น) ในภาษาไทย เป็นต้น

สัญลักษณ์พิเศษที่ใช้กำกับพยัญชนะในที่นี้มี 3 ชนิด ได้แก่ เครื่องหมายพินทุ (.) แสดงลักษณะเสียงพยัญชนะโฆมะ โดยกำกับไว้ใต้รูปพยัญชนะมีทั้งหมด 4 ตัว ได้แก่ กุ ชุ ยุ และ ฤ ในขณะที่เครื่องหมายเส้นใต้ ( ) แสดงลักษณะการออกเสียงพยัญชนะนาสิก และพยัญชนะกักควบเป็นเสียงเดียว โดยกำกับไว้ใต้รูปพยัญชนะ พยัญชนะประเภทนี้มีทั้งหมด 4 ตัว ได้แก่ ง □ น ม ส่วนเครื่องหมายฝนทอง (') ใช้เขียนไว้หน้าพยัญชนะเสียงยาว เช่น 'ก 'ง 'ม ซึ่งการออกเสียงพยัญชนะเสียงยาวนี้ จะออกเสียงเน้นพยัญชนะต้นโดยการยืดเสียงพยัญชนะต้นให้ยาวกว่าปกติเล็กน้อย

1.2.1 พยัญชนะที่มีเครื่องหมาย (.) กำกับไว้ข้างใต้ เช่น กุ ชุ ซึ่งออกเสียงเป็นพยัญชนะโฆมะ แทนเสียงปกติที่เป็นอโฆมะ กุ ซึ่งจะออกเสียงเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรกแทนเสียงปกติที่เป็นอัสสระ (ย) และ ฤ ซึ่งเสียงเสียดแทรกที่มีตำแหน่งเสียงที่เพดานอ่อนแทนเสียงรัวลิ้น (ร) ซึ่งพยัญชนะทั้งสี่ตัวจะออกเสียงดังนี้

อักษร กุ ให้ ออกเสียงโดยใช้ส่วนหลังของลิ้นแตะเพดานอ่อน (ลักษณะเดียวกับการออกเสียง ก) แล้วกักเสียงโดยที่เส้นเสียงสั้นและไม่ต้องพ่นลมออกมา เทียบได้กับการออกเสียงอักษร g ในภาษาอังกฤษ เช่น ในคำว่า go, good ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ลากิ □ แปลว่า “อีก” ซึ่งต่างจากคำว่า ลากิ □ แปลว่า “สามี่” เป็นต้น

อักษร ชุ □ ออกเสียงโดยยกลิ้นส่วนหน้าขึ้นไปใกล้จันเกือบจะแตะกับบริเวณถัดจากปุ่มเหงือก (ลักษณะเดียวกันกับการออกเสียง ช แล้วปล่อยลมให้แทรกออกมาโดยที่เส้นเสียงสั้นเหมือนกับการออกเสียงอักษร z ในภาษาอังกฤษ เช่น ในคำว่า zoo zip ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ซาเบะ □ แปลว่า “องุ่น” ซึ่งแตกต่างจากคำว่า ซาเบะ □ แปลว่า “สาเหตุ” เป็นต้น

อักษร ช □ ออกเสียงโดยใช้ลิ้นส่วนกลางแตะกับเพดานแข็ง กักเสียงแล้วปล่อยลมออกมาโดยที่เส้นเสียงสั้นและไม่พ่นลมออกมา คล้าย ๆ กับการออกเสียง j ในภาษาอังกฤษ เช่น ในคำว่า jar jail ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ปาย □ □ แปลว่า “แสงเงินแสงทอง” ซึ่งต่างจากคำว่า ปายา □ □ แปลว่า (น้ำ) กร่อย เป็นต้น

อักษร ร □ ออกเสียงโดยยกลิ้นส่วนหลังเข้าไปเกือบจะจรดกับเพดานอ่อน แล้วปล่อยลมให้เสียดแทรกกันออกมา โดยที่เส้นเสียงสั้น ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ฮาเร □ □ แปลว่า “ถ่าน” ต่างจากคำว่า ฮาเร □ □ แปลว่า ต้องห้าม เป็นต้น

1.2.2 พยัญชนะที่มีเครื่องหมายเส้นใต้ ( ) กำกับไว้ข้างใต้ ได้แก่

ง □ น ม

อักษร ง ออกเสียงโดยใช้ลิ้นส่วนหลังแตะกับเพดานอ่อน เหมือนกับการออกเสียง ง แต่ให้ปล່อยลมออกทางปากแทนที่จะออกทางจมูก ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ซ็องงา แปลว่า (ไฟ) ลามเลีย ต่างจากคำว่า ซ็องงา แปลว่า “ปวดเสียว

อักษร ก ออกเสียงโดยยกลิ้นส่วนกลางไปแตะเพดานแข็งเหมือนกับการออกเสียง ก แต่ให้ปล່อยลมออกทางปากแทนที่จะออกทางจมูก ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี เช่น ก □ □ อ แปลว่า กัญชา มา □ อ แปลว่า ใจเสาะ เป็นต้น

อักษร น ออกเสียงโดยใช้ลิ้นส่วนปลายแตะปุ่มเหงือก เหมือนกับการออกเสียง น แต่ให้ปล່อยลมออกทางปากแทนที่จะออกทางจมูก ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า บือแน แปลว่า “นา” ต่างจากคำว่า บือแน ซึ่งแปลว่า “ด้าย” หรือ ก □ □ แน แปลว่า “คอก” ต่างจาก ก □ แน ซึ่งแปลว่า “ขวา”

อักษร ม ออกเสียงโดยใช้ริมฝีปากคู่เหมือนกับการออกเสียง ม แต่ให้ปล່อยลมออกทางปาก แทนที่จะออกทางจมูก ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า ลิมา แปลว่า “แกว่งมือ” ต่างจาก ลิมา ซึ่งแปลว่า “ส้ม” หรือ กือแม แปลว่า “บาน” ต่างจาก กือแม ซึ่งแปลว่า “ไมยราบ”

1.2.3 พยัญชนะที่มีเครื่องหมาย ฝนทอง (') กำกับไว้ข้างหน้า เช่น 'ก 'ง 'ม เป็นต้น พยัญชนะที่มีเครื่องหมาย (') กำกับไว้ข้างหน้านี้ ให้นับเสียงพยัญชนะตัวนั้น โดยการยืดเสียงพยัญชนะให้ยาวกว่าปกติเล็กน้อย เสียงที่ออกมาจะคล้าย ๆ กับการเน้นเสียง (stress) เช่น เสียง 'ม ในคำว่า 'มาลู แปลว่า “จ๊อขาย” จะออกเสียงยาวกว่า มาลู ซึ่งแปลว่า “ขาย” เป็นต้น

1.3 รูปพยัญชนะที่ตัดรายละเอียดบางส่วนออก

รูปพยัญชนะที่ตัดรายละเอียดบางส่วนออกจากที่มีอยู่เดิมในภาษาไทยนี้มีเพียง 1 ตัวเท่านั้นคือ ตัวอักษร □ ออกเสียงโดยใช้ลิ้นส่วนกลางแตะกับเพดานแข็งแล้วปล່อยลมออกทางจมูก ตัวอย่างคำในภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้แก่คำว่า □ □ □ อ แปลว่า “สงสาร” เป็นต้น

2. สระ สระเดี่ยวในภาษามลายูถิ่นปาตานี สามารถจำแนกได้ดังนี้

2.1 สระเดี่ยวธรรมดา ซึ่งได้แก่ i e ə a i ɔ o และ u

i เขียนแทนด้วย _ ี ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด(ไม่มีพยัญชนะท้าย)

เช่น ลีดี (ก้านมะพร้าว)

_ ี ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น บีนิง (เมีย)

e เขียนแทนด้วย _ ะ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น บูเต (เมสึด)

_ ะ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น ลีเล็ง (เทียนไข)

- ๕ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ ท้ายพยางค์ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ เช่น กุละ (เปลือก) และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /h/ เช่น ปูเตส (ขาว)
- ๖ เขียนแทนด้วย แ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น บูแล (พระจันทร์)
- ๗ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ เช่น แก้ง (ชากรรไกร)
- ๘ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ เช่น แสแระ (ลาก) และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /h/ เช่น แสแกส (เขก)
- ๙ เขียนแทนด้วย า ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น ปูลา (เกาะ)
- ๑๐ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ และ /ʔ/ เช่น ดาฮัง (ทหาร)
- ๑๑ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ เช่น ดากะ (กอด)
- ๑๒ เขียนแทนด้วย ื่อ ในระบบเสียงภาษามลายูปัตตานีไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายหลังหน่วยเสียงสระนี้ หน่วยเสียงสระ /i/ จะออกเสียงสั้นกว่าสระอื่นในพยางค์เปิด ไม่ออกเสียงยาวเหมือนสระ ื่อ ในภาษาไทย บางคนจะออกเสียงเป็น เ เช่น กือดา (ร้าน ตลาด) คื่อล (ไข่)
- ๑๓ เขียนแทนด้วย อ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น กอตอ (ก้อน)
- ๑๔ ื่อ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ และ /ʔ/ เช่น ลอจ็อง
(ลอคช็อง)

๕. ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน
หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น ออเตาะ
(สมอง)

และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น
/h/ เช่น กอเจาะฮ (ชก)

๐ เขียนแทนด้วย ๒ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น ตีโด (นอน)

๒ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน
หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น คูโคะ (นั่ง)
และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น
/h/ เช่น บาโซฮ (ล้าง)

ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ และ /ʔ/ จะลดรูป เช่น
ตุลง (ช่วย)

๓ เขียนแทนด้วย ๓ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น ชูดู (ช้อน)

๓ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น มินุง (คีม)
ปู้ตอ (ขาด) ในกรณีที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย
เป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/
ท้ายพยางค์ เช่น ลูตุ (เข้า)

การใช้ ๓ (ไม้ไตคู่) กำกับสระเป็นการทำให้สระดังกล่าวออกเสียงสั้นลง เช่น ถี
เล็ง แปลว่า เทียน คอจ็อง แปลว่า ลอกก่อง เป็นต้น

ความสั้นยาวของเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาตานีไม่มีนัยสำคัญที่จะทำให้
ความหมายของคำเปลี่ยนแปลง แต่เป็นที่สังเกตได้ว่าเสียงสระในพยางค์ปิด (พยางค์ที่ลง
ท้ายด้วยตัวสะกด) จะออกเสียงสั้นกว่าเสียงสระในพยางค์เปิดที่ลงท้ายด้วยสระ) เล็กน้อย
ดังนั้นในพยางค์ปิด (รวมทั้งพยางค์ปิดที่ลงท้ายด้วยเสียงหยุดที่มีตำแหน่งที่สั้นเสียงจึงใช้
รูปสระเสียงสั้น เช่น นาชิ แปลว่า ข้าว, แบนแก็ง แปลว่า ดู

เสียง ะ ะ ะ ะ และ โ ที่มีเสียง ฮ เป็นเสียงพยัญชนะท้าย จะไม่มี ะ เพราะเสียงไม่สั้น เช่น ปานะฮ แปลว่า ร้อน จอกแคะฮ แปลว่า จัด บาโจะฮ แปลว่า ล้าง ลือเตะฮ แปลว่า เพลีย อุเปาะฮ แปลว่า จ้าง เป็นต้น

2.2 สระเดี่ยวนาสิก หมายถึงสระที่ออกเสียงขึ้นจมูก ในขณะที่ออกเสียงต้องให้ลมออกทางจมูก ซึ่งใช้สัญลักษณ์พิเศษ คือ □ (ตัวหนอน) กำกับไว้บนรูปพยัญชนะต้น เช่นในคำว่า จ็อก□า สระนาสิกในภาษามลายูถิ่นปาตานีมีทั้งหมด 4 หน่วยเสียง ได้แก่

๕□ a□ ๖□ u□

๕□

(แคะแกร็น)

และในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง พยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ และ /ʔ/ เช่น จอแแต่ง

□ (ขีดเขียน ทำให้สกรปรก)

แะ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น กือเปะ

(นุบ)

และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /h/ เช่น กือเระฮ (ไฟแจ็ก)

a□ เขียนแทนด้วย ะ□ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น □า□

วอ (ชีวิต)

ะ□ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น ปูชะ

(สะตือ)

๖□ เขียนแทนด้วย อ□ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น จ็อก□

อ(ขุ่ม)

ะ□ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น กือเระ□เก□

(กุดคู่)

และในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /h/ เช่น 'มอเก□อะฮ (หงอยเหงา)

u□ เขียนแทนด้วย -□ุ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น ตุ□ง (ตุ้ม เสียง

ระเบิด)

ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น บุษ□ (เหม็น)

2.3 สระเรียง หมายถึง การที่สระ 2 ตัว ปรากฏร่วมกัน หรือสระเดียว 2 ตัวมาเรียงกัน ในการออกเสียงสระเรียงนี้จะออกเสียงสระ 2 ตัวเรียงต่อเนื่องกันไป และออกเสียงสระแต่ละตัวอย่างสมบูรณ์ ในการเขียนคำที่มีการใช้สระเรียงนี้จะใช้เครื่องหมาย - เพื่อแสดงถึงการออกเสียงที่เกี่ยวข้องต่อเนื่องกันไป สระเรียงในภาษามลายูปาตานีมีทั้งหมด 5 ชุด ดังนี้ /ai/ /ae/ /aæ□/ /ao/ /au/

ai เขียนแทนด้วย □_ □_ิ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น คา-อิ (หน้าผาก)

□_ □_ิ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น มา-อิง (เล่น)

ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น นา-อิ (ขึ้น)

ae เขียนแทนด้วย □_ □_เ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น อา-เอ (น้ำ)

□_ □_เ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่ใช่ /h/ และ /ʔ/ เช่น กา-เอ็ง (ผ้า)

□_ □_ะ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทนหน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น บา-อะ (ดี) ในกรณีที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /h/ เช่น ซา-อะฮ (ขนาด)

aɛ □ เขียนแทนด้วย _า-แ_ □ เช่น กา-แ □ □ (ตกเบ็ด)

ao เขียนแทนด้วย _า-โ_ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น ตา-โ (ตาม)

_า-โ_ะ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน

หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น ลา-โอะ

(ทะเล)

au เขียนแทนด้วย _า-อุ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์เปิด เช่น บา-อุ (กลิ่น)

_า-อุ_ ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด เช่น มา-อุง

(เหม็นเขียว)

ในกรณีที่อยู่ในพยางค์ปิด ที่หน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายเป็น /ʔ/ จะไม่ปรากฏรูปแทน

หน่วยเสียง /ʔ/ ท้ายพยางค์ เช่น มา-อุ

(ความตาย)

2. เอกสารเกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย

ภาษาไทยมีระบบ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดังนี้

พยัญชนะ

พยัญชนะไทยมี ๔๔ รูป ๒๑ เสียง ดังนี้

	เสียง พยัญชนะ	พยัญชนะต้น	ตัวอย่าง	พยัญชนะสะกด	ตัวอย่าง
๑	/k/	ก	กา	ก ข ค ฅ	มาก เลข ภาค เมฆ
๒	/k ^h /	ข ฃ ค ฅ ฌ	ขา (เข้า) คาย (คน) ฆ่า	-	-
๓	/ŋ/	ง	งง	ง	วาง
๔	/c/	จ	จำ	-	-
๕	/c ^h /	ฉ ช ฌ	ฉาน ชาน ฉาน	-	-
๖	/s/	ซ ศ ษ ส	ซา ศาล	-	-

			พรรษา สาย		
๗	/y/	ญ ย	ญาณ ยาน	ย	ยาย
๘	/d/	ฎ ด ฑ	ฎีกา ดี บัณฑิต	จ ช ฌ ศ ษ ส ฎ ฐ ฒ ค ต ถ ท ธ	จาก เดช กาช อากาศ ประภาย โอภาส กฏ ปรากฏ อัฐ วิโรฒ แคะ พรต รถ เวท อาวุธ
๙	/t/	ฏ ต	ตั้งมาฏี ตา	-	-
๑๐	/th/	ฐ ฑ ฒ ถ ท ฑ	ฐาน มณฑล เต่า ทุ่ง ท่าน เธอ	-	-
๑๑	/n/	น ณ	นาน เณร	น ณ ญ ร ล พ	นาน คุณ เพ็ญ การ กาล กภาพ
๑๒	/b/	บ	บิน	บ ป พ ฟ ภ	กาบ บาป ภาพ กราฟ ลภ
๑๓	/p/	ป	ปา	-	-
๑๔	/p ^h /	ผ พ ภ	ผา พา ภา	-	-
๑๕	/f/	ฝ ฟ	ฝา ฟา	-	-
๑๖	/m/	ม	มา	ม	ยาม
๑๗	/r/	ร	รา	-	-
๑๘	/l/	ล พ	ลา ลู พา	-	-
๑๙	/w/	ว	วา	ว	วาว
๒๐	/ʔ/	อ	อายุ	-	-
๒๑	/h/	ห ฮ	หา ฮา	-	-
	๒๑ เสียง	๔๔ รูป		๘ มาตรา	

พยัญชนะประสม

พยัญชนะประสม คือ พยัญชนะ ๒ ตัว ควบกันและร่วมสระตัวเดียวกัน บางคำก็ออกเสียงพร้อมกันเป็นอักษรคล้ำ บางคำก็ออกเสียงคล้ายกับเป็น ๒ พยางค์ บางคำก็ออกเสียงแปรไปเป็นพยัญชนะตัวอื่น พยัญชนะประสมแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด คือ อักษรควบและอักษรนำ

อักษรควบ

อักษรควบ คือพยัญชนะ ๒ ตัว ควบหรือกล้ำ อยู่ในสระตัวเดียวกัน มีตัว ร ล ว ห เป็นหลักตัว ร จะเรียงไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังตัวอื่นที่มาควบก็ได้ เช่น ครั้ง คราว คริว ตรง หรือ มารค ศีรษะ สามารถ นารถ แต่ ล ว จะเรียงไว้ข้างหลังตัวที่มาควบด้วยตัว ห จะเรียงไว้ข้างหน้าตัวที่มาควบด้วยเสมอ อักษรควบแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ อักษรควบแท้ กับ อักษรควบไม่แท้

อักษรควบแท้ คือ อักษรที่เมื่อควบ หรือกล้ำกันแล้วออกเสียงพร้อมกัน เช่น ปลา กวาง ตรง ถ้าเป็นตัวสะกดก็จะเป็นตัวสะกดด้วยกัน เช่น บุตร มิตร กอปร จักร สมักร ตัวสะกดเหล่านี้ถ้ามีรูปสระกำกับ ก็ทำหน้าที่เป็นทั้งตัวสะกดและออกเสียงด้วยในคราวเดียวกัน เช่น บุตรี จักรา และถ้าเป็นตัวการันต์ ก็จะเป็นตัวการันต์ด้วยกัน เช่น พักตร์ ศาสตร์ อินทร์

อักษรควบไม่แท้ คือ อักษรที่เมื่อควบหรือกล้ำกันแล้วจะออกเสียงเฉพาะตัวหน้า หรือออกเสียงแปรเป็นเสียงตัวอื่น เช่น ทรง ทราบ ทรวด พุทรา

เสียงนำ	ก	ข	ค	ด	ท	ป	พ	ผ	บ*	ด*	ฟ*
เสียงตาม											
ร	กร	ขร	คร	ดฺร	ทร	ปร	พร	-	บร	ดฺร	ฟร
ล	กล	ขล	คล	-	-	ปล	พล	ผล	บล	-	ฟล
ว	กว	ขว	คว	-	-	-	-	-	-	-	-

อักษรนำ

อักษรนำ คือพยัญชนะ ๒ ตัว ร่วมอยู่ในสระตัวเดียวกัน พยัญชนะตัวนำหน้าจะเป็นอักษรสูงนำอักษรกลางหรืออักษรต่ำเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เวลาออกเสียงคล้ายกับมีเสียงสระอะดังออกมาแล้ว ๆ เวลาออกเสียงจะต้องออกเสียงหรือผันเสียงอย่างอักษรสูงหรืออักษรกลางซึ่งเป็นตัวนำ เช่น

สง่า แขนง นมั่ง ขยาย สนาม
 ขนม ถนน ตลาด ตลก ปลัด
 จรวด ฉวาก ฯลฯ

สระ

เสียงสระแบ่งออกเป็น ๓ ชนิด คือ

๑. สระเดี่ยว คือสระที่ออกเสียงโดยอวัยวะในช่องปากอยู่ในตำแหน่งเดียวตลอดเสียงมีทั้งหมด ๑๘ เสียง ได้แก่

สระแท้เสียงสั้น (รัสสระ)

สระแท้เสียงยาว (ทิมสระ)

อะ

อา

อิ

อี

อึ

อือ

อุ

อู

เอะ

เอ

แอะ

แเอ

เออะ

เออ

เออะ

เออ

โอะ

โอ

๒. สระประสม หรือสระเลื่อน คือสระที่ออกเสียงโดยอวัยวะที่ใช้ออกเสียงอยู่ในตำแหน่งมากกว่า 1 ตำแหน่ง

สระเดี่ยวเสียงสั้น (รัสสระ)

สระเดี่ยวเสียงยาว (ทิมสระ)

เอียะ (อิ + อะ)

เอีย (อี + อา)

เอือะ (อึ + อะ)

เอือ (อือ + อา)

อัวะ (อุ + อะ)

อัว (อู + อา)

ข้อสังเกต รูปสระประสมเสียงสั้น ได้แก่ เอียะ เอือะ และ อัวะ มีที่ใช้บ่อยมากมักเกิดในคำเลียนเสียง เช่น เฝียะ เปรี้ยะ ชัวะ ผลัวะ รูปสระ เอือะ ไม่พบตัวที่ใช้ ท่านผู้รู้บางท่านจึงนับว่าสระประสมมี ๓ เสียง คือ เอีย เอือ และ อัว

๓. สระเกิน คือ สระที่มีเสียงพยัญชนะประสมอยู่ด้วยมี ๘ เสียง ได้แก่

อำ (อะ + ม)

ไอ (อะ + ย)

ไอ (อะ + ย)

เอา (อะ + ว)

ฤ (รี)

ฤา (รีอ)

ฦ (ลี)

ฦา (ลือ)

รูปสระ

	ชื่อรูปสระ	เสียงสระ	ตัวอย่าง
๑.	-ะ เรียกว่า สระอะ	๑. /อะ/	จะ ปะ
๒.	-ั้ เรียกว่า ไม้หันอากาศ	/อะ/	วัน พัน
๓.	-ำ เรียกว่า สระอำ	/อะ กับ ม/	ลำ นำ

๔.	ไ-	เรียกว่า สระไอ ไหม่ตาย	/อะ กับ ย/	ไป ไว
๕.	ไ-	เรียกว่า สระไอ ไหม่มีวาน	/อะ กับ ย/	ใจ ใน
๖.	เ-า	เรียกว่า สระเอา	/อะ กับ ว/	เรา เขา
๗.	-า	เรียกว่า สระอา	๒. /อา/	มา ลา
๘.	-อิ	เรียกว่า สระอิ	๓. /อิ/	ติ ริ
๙.	-อี	เรียกว่า สระอี	๔. /อี/	มี ตี
๑๐.	-อิ	เรียกว่า สระอี	๕. /อี/	มีน อี
๑๑.	-อิอ	เรียกว่า สระอีอ-ออ	๖. /อิอ/	มีอ ถือ
๑๒.	-อิ	เรียกว่า สระอี	/อิอ/	กลืน ขึ้น
๑๓.	-อุ	เรียกว่า สระอุ	๗. /อุ/	ดู ชู
๑๔.	-อุ	เรียกว่า สระอุ	๘. /อุ/	ดู ชู
๑๕.	เ-ะ	เรียกว่า สระเอะ	๙. /เอะ/	เตะ เตะ
๑๖.	เ-ื่อ	เรียกว่า สระเอ กับไม้ไต่คู้	/เอะ/	เลี้ยง เป็น
๑๗.	เ-	เรียกว่า สระเอ	๑๐. /เอ/	เก เลน
๑๘.	แ-ะ	เรียกว่า สระแอะ	๑๑. /แอะ/	แกะ แพะ
๑๙.	แ-ื่อ	เรียกว่า สระแเอ กับไม้ไต่คู้	/แอะ/	แข็ง แกร็น
๒๐.	แ-	เรียกว่า สระแ	๑๒. /แเอ/	แบ่ง แกร่ง
๒๑.	โ-ะ	เรียกว่า สระโอะ	๑๓. /โอะ/	โต๊ะ โต๊ะ
๒๒.	โ-	เรียกว่า สระโอ	๑๔. /โอ/	โต โว
๒๓.	เ-าะ	เรียกว่า สระเอาะ	๑๕. /เอาะ/	เงาะ เกาะ
๒๔.	-ื่อ	เรียกว่า สระออ กับไม้ไต่คู้	/เอาะ/	ลือก บลือก
๒๕.	-ื่อ	เรียกว่า ไม้ไต่คู้	/เอาะ/	กั
๒๖.	-อ	เรียกว่า สระออ	๑๖. /ออ/	พอ สอง
๒๗.	เ-อะ	เรียกว่า สระเอาะ	๑๗. /เอาะ/	เดอะ เจอะ
๒๘.	เ-ื่อ	เรียกว่า สระเอ กับสระอิ	๑๘. /เออ/	เนิน เพลิน
๒๙.	เ-อ	เรียกว่า สระเเอ	/เออ/	เชอ เจอ
๓๐.	เ-ียะ	เรียกว่า สระเอียะ	๑๙. /เอีย/	เปี้ยะ เกี้ยะ
๓๑.	เ-ีย	เรียกว่า สระเอีย	/เอีย/	เปีย เสีย
๓๒.	เ-ื่อะ	เรียกว่า เอือะ	/เอือ/	เอือะ
๓๓.	เ-ื่อ	เรียกว่า เอือ	๒๐. /เอือ/	เรือ เปือ
๓๔.	-ัวะ	เรียกว่า อัวะ	๒๑. /อัว/	ฝัวะ จัวะ
๓๕.	-ัว	เรียกว่า อัว	/อัว/	วัว บัว

๑๖. -ว เรียกว่า ตัว /อัว/ ขวน กวน

ไตรยางค์

พยัญชนะแบ่งตามหลักการผันเสียงออกเป็น ๓ หมู่ เรียกว่า ไตรยางค์ คือ

๑. อักษรสูง มี ๑๑ ตัว คือ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห
๒. อักษรกลาง มี ๕ ตัว คือ ก จ ด ต ถ ฎ บ ป อ
๓. อักษรต่ำ มี ๒๔ ตัว คือ ค ฅ ฆ ง ช ฌ ฎ ฎ ฏ ฑ ฒ ฎ ท ฐ น พ ฟ ภ
ม ย ร ล ว พ ฮ

วรรณยุกต์

วรรณยุกต์ คือ อักษรที่ใช้แทนเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ทั้งนี้เพราะว่าคำไทยมีเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ คล้ายเสียงคนตรี วรรณยุกต์มี ๔ รูป ๕ เสียง ดังนี้

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
-	☐	☐	☐	☐

รูปวรรณยุกต์ ไม่ได้แทนเสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ เสมอไป เพราะต้องขึ้นอยู่กับพยัญชนะต้นพยัญชนะที่กำหนดเป็นเสียงสูง กลาง ต่ำ มีแต่พยัญชนะเสียงกลางเท่านั้นที่ออกเสียงได้ครบ ๕ เสียง แต่ก็เป็นไปได้ในบางกรณี ฉะนั้นถึงแม้พยัญชนะเสียงกลางกับต่ำจะมีเสียงเดียวกัน เมื่อเป็นเสียงสามัญ เช่น กา คา งา แต่เมื่อมีตัวสะกดคำตาย ไม่ว่าจะ เป็นสระเสียงสั้นหรือยาว เสียงจะต่างกันไป เป็น กาก กัก (เอก) ทาก (โท) ทัก (ตรี) งาม (โท) งัก (ตรี) เห็นได้ชัดว่าเพียงเสียงสั้นยาวต่างกัน พยัญชนะเสียงต่ำก็มีเสียงผิดไป ส่วนเสียงกลางนั้นเสียงเหมือนกัน ที่กำหนดเรียกเป็นเสียงกลาง เสียงต่ำ คงเป็นเพราะเหตุนี้

พยัญชนะ สูง กลาง ต่ำ มีกำหนดในการออกเสียงสูง กลาง ต่ำ ดังนี้ คือ

พยัญชนะเสียงกลาง

๑. ไม่มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น กา ออกเสียงได้ทั้ง ๕ เสียง
๒. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น กาน ออกเสียงได้ทั้ง ๕ เสียง
๓. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงสั้น เช่น กั้น ออกเสียงได้ทั้ง ๕ เสียง
๔. ไม่มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น กะ ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี
๕. มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น กัก ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี
๖. ไม่มีตัวสะกด คำตาย เสียงยาว เช่น กาก ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี

พยัญชนะเสียงสูง

๑. ไม่มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น ขา ออกเสียงเป็น จัตวา เอก โท

๒. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น ขาน ออกเสียงเป็น จัตวา เอก โท
๓. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงสั้น เช่น ขัน ออกเสียงเป็น จัตวา เอก โท
๔. ไม่มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น ขะ ออกเสียงเป็น เอก โท
๕. มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น ชัก ออกเสียงเป็น เอก โท
๖. มีตัวสะกด คำตาย เสียงยาว เช่น ขาก ออกเสียงเป็น เอก โท

พยัญชนะเสียงต่ำ (คู่)

๑. ไม่มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น คา ออกเสียงเป็น สามัญ โท ตรี
๒. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น คาน ออกเสียงเป็น สามัญ โท ตรี
๓. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงสั้น เช่น คัน ออกเสียงเป็น สามัญ โท ตรี
๔. ไม่มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น คะ ออกเสียงเป็น โท ตรี
๕. มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น คัก ออกเสียงเป็น โท ตรี
๖. มีตัวสะกด คำตาย เสียงยาว เช่น คาก ออกเสียงเป็น โท ตรี

พยัญชนะเสียงต่ำ (เดี่ยว)

๑. ไม่มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น งา ออกเสียงได้ ๕ เสียง (ถ้าไม่นึกถึงเรื่องเขียน)
๒. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงยาว เช่น งาน ออกเสียงได้ ๕ เสียง (ถ้าไม่นึกถึงเรื่องเขียน)
๓. มีตัวสะกด คำเป็น เสียงสั้น เช่น งัน ออกเสียงได้ ๕ เสียง (ถ้าไม่นึกถึงเรื่องเขียน)
๔. ไม่มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น งะ ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี
๕. มีตัวสะกด คำตาย เสียงสั้น เช่น งัก ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี
๖. มีตัวสะกด คำตาย เสียงยาว เช่น งาก ออกเสียงเป็น เอก โท ตรี

ที่จริงพยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยวออกเสียงได้เท่ากับพยัญชนะเสียงกลางทุกประการ แต่เวลาเขียน มีกำหนดให้เขียนต่างออกไป คือให้ใช้พยัญชนะเสียงกลางหรือสูงนำ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ตามเสียงที่นำนั้น

3. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษาไทย

ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ศึกษาลักษณะภาษาและความแตกต่างระหว่าง

ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทย เป็นข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษามลายูถิ่น ปาตานีและภาษาไทยที่แสดงให้เห็นลักษณะทางภาษาที่มีในภาษาไทยแต่ไม่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปาตานี ซึ่งมีลักษณะที่น่าสนใจ ดังนี้

ระบบเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของภาษามลายูถิ่นปาตานีมีความแตกต่างจากภาษาไทย ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น 30 หน่วยเสียง (30 รูป) มากกว่าภาษาไทยซึ่งมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง แต่มีอักษรที่ใช้เป็นพยัญชนะมากถึง 44 รูป แต่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษามลายูถิ่นปาตานีมีเพียง 3 หน่วยเสียง น้อยกว่าภาษาไทยซึ่งมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายถึง 8 หน่วยเสียง ดังตารางที่แสดงให้ เห็นดังนี้

ตารางแสดงระบบอักษรไทยในภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นปาตานีโดยใช้อักษรไทย

	หน่วยเสียง	ภาษาไทย	ภาษามลายูถิ่น ปาตานี (อักษรไทย)
หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ เหมือนกันในภาษาไทยและ ภาษามลายูถิ่นปาตานี	/p/	ป	ป
	/d/	ด ฎ	ด
	/c/	จ	จ
	/k/	ก	ก
	/?/	อ	อ
	/p ^h /	พ ภ ผ	พ
	/t ^h /	ท ฐ ถ ฑ ฑฒ	ท
	/c ^h /	ช ฌ จ	ช
	/k ^h /	ค ข ฅ	ค
	/b/	บ	บ
	/t/	ต ฏ	ต
	/m/	ม	ม
	/n/	น ฌ	น
	/ŋ/	ง	ง
	/f/	ฟ	ฟ
	/s/	ซ ศ ษ ส	ซ
/h/	ห ฮ	ฮ	

	/r/	ร	ร
	/l/	ล	ล
	/w/	ว	ว
	/y/	ย ญ	ย
หน่วยเสียงที่แตกต่างกันพบ ในภาษามลายูถิ่นปาดานี แต่ไม่มีในภาษาไทย	/g/	-	ก
	/j/		ย
	/ŋ/		□
	/z/		ซ
	/x/		ร
	/m ^b /		ม
/n ^d /		น	

	หน่วยเสียง	ภาษาไทย	ภาษามลายูถิ่น ปาดานี (อักษรไทย)
	/ŋ ^j /	-	□
	/ŋ ^g /		ง

หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

เสียงพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันทั้งในภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นปาดานี มี 2 หน่วยเสียง 1 รูป ได้แก่ เสียง -น เสียง -ง และเสียงกัก (ไม่มีรูปปรากฏ) เช่น

ภาษามลายูถิ่นปาดานี

ภาษาไทย

กาเม็ง (แพะ)

วาง

กูจิง (แมว)

จิง

ซ็อดะ (อร้อย)

มะระ

ลามะ (ซ้า)

ขยะ

เสียงพยัญชนะท้ายที่มีเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปาดานีมี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียง -ฮ เช่น ปานะฮ (ร้อน) กาเซฮ (รัก)

เสียงพยัญชนะท้ายที่มีเฉพาะในภาษาไทย มี 7 หน่วยเสียง ได้แก่

แมกก เสียง ก เป็นตัวสะกด เช่น รก มาก

แม่กด	เสียง	ค	เป็นตัวสะกด	เช่น	วัด มีด
แม่กบ	เสียง	บ	เป็นตัวสะกด	เช่น	พบ ราบ
แม่กง	เสียง	ง	เป็นตัวสะกด	เช่น	วาง ลง
แม่กน	เสียง	น	เป็นตัวสะกด	เช่น	คน วัน
แม่กม	เสียง	ม	เป็นตัวสะกด	เช่น	ราม กิน
แม่เกย	เสียง	ย	เป็นตัวสะกด	เช่น	พาย วัย
แม่เกอว	เสียง	ว	เป็นตัวสะกด	เช่น	แหว ยาว

นอกจากนี้พยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตราตัวสะกด แม่กก แม่กด แม่กบ และ แม่กน ยังใช้อักษรอีกหลายตัวในการเขียนตัวสะกด หรือที่เรียกว่าตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ได้แก่

แม่กก นอกจากใช้อักษร ก แล้ว ยังใช้อักษร ข ค ฅ เช่น เลข นาค เมฆ เป็นต้น

แม่กด นอกจากใช้อักษร ค แล้ว ยังใช้อักษร จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส เช่น อาจ เดช กาช มงกุฏ ราชภัฏ อัฐ วัฒนธรรม รัส เวทย์ อรรถ มาศ เศษ มาส เป็นต้น

แม่กบ นอกจากใช้อักษร บ แล้ว ยังใช้อักษร ป ภ พ ฟ เช่น คำว่า บาบ ลาก ภาพ กราฟ เป็นต้น

แม่กน นอกจากใช้อักษร น แล้ว ยังใช้อักษร ณ ญ ร ล พ เช่น ญาณ เพ็ญ เหว พาล กภาพ เป็นต้น

ระบบเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาดานี มีทั้งสิ้น 17 หน่วยเสียง แบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว 12 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเรียง 5 หน่วยเสียง ส่วนเสียงสระในภาษาไทยมีทั้งหมด 21 หน่วยเสียง เป็นสระเดี่ยว 18 เสียง (สระเดี่ยวเสียงสั้น 9 เสียง และสระเดี่ยวเสียงยาว 9 เสียง) และสระประสม 3 เสียง

หน่วยเสียงสระเดี่ยว

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษามลายูถิ่นปาดานีที่เหมือนกับภาษาไทย พบ 8 หน่วยเสียง โดยภาษามลายูถิ่นปาดานีไม่มีความแตกต่างด้านความสั้น-ยาว ส่วนเสียงสระภาษาไทยมีสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว ดังนี้ อี อี้, เอะ เอ, แอะ แอ, อะ อา, เอาะ ออ, อุ อุ, อู อู และ โอะ โอ

เสียงสระเดี่ยวที่มีเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปาดานี พบ 7 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก คือ แอ□ะ แอ□, อ□ะ อ□า, เอ□ะ อ□อ, และ อุ□ อุ□

เสียงสระเดี่ยวที่มีเฉพาะในภาษาไทย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ เออะ เออ

หน่วยเสียงสระประสม เสียงสระประสมมีเฉพาะในภาษาไทย มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียง เอีย เอือ และ อัว

หน่วยเสียงสระเรียง

สระเรียงมีเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปาดานี คือ สระสองเสียงปรากฏเรียงต่อเนื่องกันไป โดยจะออกเสียงสระแต่ละเสียงอย่างสมบูรณ์ สระเรียงในภาษามลายูถิ่นปาดานีมี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ อา-อิ, อา-เอ, อา-เอะ,อา-เอ็-, อา-แอ, □ อา-โอ, อาโอะ และ อา-อุ

ระบบเสียงวรรณยุกต์

ภาษามลายูถิ่นปาดานีเป็นภาษาที่ไม่มีระดับเสียงวรรณยุกต์ แตกต่างจากภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ หรือใช้ระดับเสียงสูง-ต่ำในการจำแนกความหมายของคำ เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีทั้งหมด 5 เสียง โดยมีรูปเขียนแทนเสียงวรรณยุกต์จำนวน 4 รูป ดังนี้

ไม้เอก	◌่	แทนเสียงเอกหรือเสียงต่ำ
ไม้โท	◌้	แทนเสียงโทหรือเสียงสูง-ตก
ไม้ตรี	◌๊	แทนเสียงตรีหรือเสียงสูง
ไม้จัตวา	◌็	แทนเสียงจัตวาหรือเสียงตก-สูง

และไม่ใช้สัญลักษณ์ใด ๆ สำหรับเสียงสามัญ ทั้งนี้เครื่องหมายวรรณยุกต์อาจผันเสียงไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์เสมอไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้ายของแต่ละพยางค์ด้วย อิทธิพลของเสียงตัวสะกดและเสียงสระสั้น-ยาว ที่มีต่อการผันเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละพยางค์เรียกว่าคำเป็น คำตาย

คำเป็น ใช้เรียกพยางค์หรือคำที่ประกอบด้วยสระเสียงยาวไม่มีตัวสะกด (แม่ ก กา) หรือคำที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้น-ยาว และมีตัวสะกดแม่ก กน กม เกย และเกว

คำตาย ใช้เรียกพยางค์หรือคำที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้นไม่มีตัวสะกด หรือคำที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้น-ยาว และมีตัวสะกดแม่ก กค และกบ

กลุ่มอักษร

กลุ่มอักษรในภาษาไทยที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้น สามารถแบ่งตามลักษณะการผันเสียงวรรณยุกต์ออกเป็น 3 หมู่ ได้แก่ อักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

อักษรกลาง ประกอบด้วยอักษร 9 ตัว คือ ก จ ด ฎ ต ฏ บ ป อ พันเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันได้ครบ 5 เสียงตามรูปวรรณยุกต์

ลักษณะพยางค์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลางคำเป็น	ปา ป็น ปาง	ป่า ป่น ปาง	ป้า ปุ้น ป้าง	ป๊า ปุ้น ป้าง	ป้า ปุ้น ป้าง
อักษรกลางคำตาย		กะ คัก อาบ	ก๊ะ คัก อ้าบ	ก๊ะ คัก อ้าบ	ก๊ะ คัก อ้าบ

อักษรสูง ประกอบด้วยอักษร 11 ตัว คือ ข ฃ ฉ ฐ ฎ ผ ฝ ส ษ ห พื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา ผันด้วยวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงเอก ผันด้วยวรรณยุกต์โทเป็นเสียงโท

ลักษณะพยางค์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรสูงคำเป็น		ข่า ขั่น ข่าว	ข้า ขุ้น ข่าว		ขา ขั่น ขาว
ลักษณะพยางค์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรสูงคำตาย		สะ สัก สาด	ส๊ะ สัก ส้าด		

อักษรต่ำ ประกอบด้วยอักษร 24 ตัว คือ ค ฅ ฆ ง ฌ ฎ ๗ ฒ ฑ ท ฐ ฌ ฬ ณ ด ถ ธ น ป ผ พ ภ ม ย ร ฤ ล ฦ ว ศ ษ ส อ ฮ ฯ ะ ั า ำ ิ ี ึ ื ุ ู ฺ ฻ ฼ ฾ ฿ ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ อักษรต่ำคำเป็นมี 14 ตัว คือ ค ฅ ฆ ฌ ฎ ๗ ฒ ฑ ท ฐ ฌ ฬ อักษรต่ำคำตายมี 10 ตัว คือ ง จ ฉ ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันด้วยวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงโท ผันด้วยวรรณยุกต์โทเป็นเสียงตรี

ลักษณะพยางค์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรต่ำคำเป็น	คา คั่น กาน		ค่า คั่น ค่าน	ค้ำ คั่น ค้าน	
อักษรต่ำคำตายสระสั้น			ค๊ะ คัก	ค๊ะ คัก	ค๊ะ คัก

อักษรคำตายสระ ยาว			วาก เชิด	ว้าก เข็ด	
อักษรคู่คำเป็น	ชา ช้ง ชาง	ข่า ขั่น ข่าง	ค่า/ข้า คั่น/ขั่น ค่าง/ข้าง	ค้ำ คั่น ค้าง	ขา ขั่น ขาน
อักษรคู่คำตาย สระ สั้น		จิก	คึก/จึก	คิก	
อักษรคู่คำตาย สระ ยาว		ขาด	คาด/ข้าด	ค้ำด	
อักษรคู่คำตาย สระ สั้น		หนะ โหนด	นะ โนด	นะ โน็ด	

ตารางแสดงระบบการผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์							
กลุ่มอักษร	คำเป็น สระเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด สระเสียงสั้น หรือยาวมี ตัวสะกด -ง, - น, -ม, -ย, -ว	คำตาย สระเสียงยาว มีตัวสะกด -ก, -ด, -บ	คำตาย สระเสียง สั้นไม่มี ตัวสะกด สระเสียง สั้นมี ตัวสะกด -ก, -ด, -บ	คำที่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับ			
				ไม้เอก	ไม้โท	ไม้ตรี	ไม้จัตวา
อักษรกลางมี ๕ ตัว คือ ก จ ด ต ฉ ฎ บ ป อ	เสียงสามัญ	เสียงเอก	เสียงเอก	เสียง เอก	เสียง โท	เสียง ตรี	เสียง จัตวา
อักษรต่ำมี ๒๔ ตัว ได้แก่ อักษรต่ำคู่ ๑๔ ตัว ค ค ฌ ช ฉ ซ ท ฑ ฒ ฐ พ ภ ฟ ฮ	เสียงสามัญ	เสียงโท	เสียงตรี	เสียง โท	เสียง ตรี	-	

อักษรต่ำเดียว ๑๐ ตัว ง ญ น ย ณ ร ว ม พ ล							
อักษรสูงมี 11 ตัวคือ ข ฃ ฅ ฐ ผ ฝ ส ศ ห	เสียงจัตวา	เสียงเอก	เสียงเอก	เสียง เอก	เสียง โท	-	-

4. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการยืมคำ

การยืมภาษา (Linguistic borrowing) คือการรับเอาคุณสมบัติหรือลักษณะบางประการของภาษาอื่น ที่ต่างจากแบบดั้งเดิมเข้ามาไว้ในภาษาตน (Bloomfield, 1983 : 444-449) จำแนกที่มาของคำยืมได้ 3 ประเภท คือ

1. การยืมอันเนื่องมาจากวัฒนธรรม (cultural borrowing) หมายถึงการยืมคำที่มีลักษณะบ่งชี้ลักษณะทางวัฒนธรรมบางประการมาจากอีกภาษาหนึ่ง เช่น ภาษาอังกฤษยืมคำ rouge, garage มาจากภาษาฝรั่งเศส

2. การยืมอันเนื่องมาจากความใกล้ชิด (intermate borrowing) หมายถึงการยืมคำที่เกิดจากคนต่างภาษากันอยู่ร่วมในสังคมเดียวกันมานาน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากในชีวิตประจำวันจึงเกิดการหยิบยืมกันขึ้น การยืมในลักษณะนี้อาจเกิดกับทั้งสองภาษา คือ ต่างฝ่ายยืมกันและกัน

3. การยืมจากภาษาถิ่น (dialect borrowing) หมายถึงการยืมลักษณะการพูดหรือการออกเสียงของกลุ่มคนซึ่งพูดภาษาเดียวกัน แต่พูดในคนละท้องถิ่นกัน

J.R. Hall (1964 : 320-323) ได้จำแนกการยืมคำออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การยืมจากภายนอก (external borrowing) ได้แก่การยืมจากภาษาย่อยของภาษาเดียวกัน (dialectal borrowing) การยืมภาษาโบราณ (archaism) และการยืมภาษาอื่น (loans)

2. การยืมจากภายใน (internal borrowing) หมายถึงการทำให้รูปภาษาเป็นแบบเดียวกันโดยใช้แนวเทียบ (analogy) ซึ่งมีอยู่ในภาษานั้น เช่น เมื่อ hat มีรูปพหูพจน์เป็น hats ก็จะทำให้รูปพหูพจน์ของ foot เป็น foots แทน feet

Alotto (1972 : 184-195) ได้แบ่งการยืมภาษาตามองค์ประกอบทางโครงสร้างของภาษาออกเป็น 4 อย่าง คือ

1. การยืมคำ (lexical borrowing) การยืมคำเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาสามัญของภาษาทั่ว ๆ ไป คำเป็นสิ่งที่ยืมกันได้ง่ายที่สุด และไม่จำเป็นต้องยืมจากต่างภาษาเท่านั้น อาจจะยืมจากภาษาเดียวกันแต่ต่างถิ่นกันก็ได้

2. การยืมความหมาย (loan translation) หมายถึงการยืมความหมายของอีกภาษาหนึ่งมาใช้โดยการแปลความหมายของศัพท์ชนิดคำต่อคำ เช่น ในภาษาอังกฤษมีคำว่า lightning war ซึ่งยืมความหมายจากคำว่า “Blitzkrige” ในภาษาเยอรมัน Blitz ‘light’ kriges ‘war’

3. การยืมเสียง (phonological borrowing) การยืมเสียงจากภาษาต่างประเทศนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการยืมคำ เช่น ในคำว่า rouge ที่อังกฤษยืมจากฝรั่งเศส เดิมในระบบเสียงภาษาอังกฤษไม่มีเสียง z' เมื่อยืมคำว่า rouge มาใช้จึงทำให้มีเสียง z' เพิ่มขึ้นในระบบเสียงภาษาอังกฤษ

4. การยืมโครงสร้าง (syntactic borrowing) การยืมโครงสร้างของวลีหรือประโยคจากภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่ไปได้ยาก แต่มีตัวอย่างให้เห็นได้ เช่น ภาษารัสเซียมีวิธีบอกว่ามีสิ่งใดหรือเป็นเจ้าของสิ่งใด โดยการใช้กริยาที่มีความหมายเหมือน ‘to have’ เหมือนภาษาอื่น ๆ ในตระกูลสลาวิก แต่ภาษารัสเซียก็มีอีกวิธีหนึ่งคือ ใช้โครงสร้างแบบที่มีคำบุพบทตามด้วยนามซึ่งเป็นผู้มีหรือเป็นเจ้าของตามด้วยนามที่เป็นสิ่งของ เช่น u menya dengy หมายถึง at me(gen.) money ‘I have money’ ซึ่งวิธีการเช่นนี้ภาษารัสเซียยืมมาจากภาษาตระกูลฟินโนอูกริก หรืออัลไตอิก (Finnic-Ugric or Altaic)

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531 : 15-16) ได้แจกแจงสาเหตุที่ทำให้คำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย หรือคำภาษาหนึ่งไปปะปนในอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. สภาพภูมิศาสตร์ติดต่อกัน เช่น ไทยภาคเหนือกับพม่า ลาว หรือไทยภาคใต้กับมลายู เจ้าของภาษาทั้งสองมีความเกี่ยวพันกันทางเชื้อชาติ สัญชาติ และที่อยู่อาศัย
2. ความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ มีการอพยพโยกย้าย และการติดต่อทางการพูด ทำให้ภาษาของเจ้าของถิ่นเดิมตกค้างอยู่ หรือผู้โยกย้ายมาใหม่นำภาษาใหม่มาใช้
3. เกี่ยวข้องกันด้านการค้า การค้าระหว่างชาติจะต้องพูดจาตกลงกัน การโฆษณาสินค้าก็ต้องใช้ภาษาเป็นสำคัญ จึงเกิดการหยิบยืมกันขึ้นทั้งที่ตั้งใจและไม่รู้ตัว
4. ทางด้านศาสนา การรับเอาศาสนาเข้ามาในประเทศ ย่อมต้องรับเอาภาษาที่ใช้ในการสอนศาสนาเข้ามาด้วย
5. การรับเอาความรู้ทางวิชาการเฉพาะอย่าง หรือเครื่องมือเครื่องใช้ของชนชาติที่เจริญแล้วเข้ามา ช่อและศัพท์เฉพาะวิชาบางคำติดเข้ามาด้วย
6. มีการศึกษาภาษานั้น ๆ โดยตรง เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น ศึกษาต่อต่างประเทศ หรือต้องใช้ภาษาของต่างชาติเพื่อกิจการเฉพาะอย่าง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ลัดดา ศรีเลิศชาลย์ (2530) ได้วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่น พบปัญหาดังนี้

1. ปัญหาด้านหน่วยเสียง

1.1 เสียงพยัญชนะ นักเรียนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะควบกล้ำบางเสียงไม่ ชัด คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ส่วนพยัญชนะตัวสะกดนักเรียนออกเสียงสับสนในระหว่างกลุ่มเดียวกันอย่างไม่เป็นระบบ

1.2 เสียงสระ นักเรียนออกเสียงทั้งสระเดี่ยวและสระผสมบางเสียงไม่ถูกต้อง โดยออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาว สระสูงเป็นสระต่ำและกลับกัน รวมทั้งแยกเสียงสระผสมออกเป็นสองพยางค์

2. ปัญหาด้านหน่วยเสียงซ้อน

2.1 เสียงวรรณยุกต์ นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนทั้ง 5 ระดับ โดยออกเสียงจากระดับหนึ่งเป็นอีกระดับหนึ่ง

2.2 จังหวะ นักเรียนเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง โดยเว้นหน่วยจังหวะละหนึ่งพยางค์

3. ปัญหาด้านไวยากรณ์ นักเรียนเรียงคำผิดตำแหน่ง สรุปรกฏการใช้คำเกินของเขตใช้คำกริยาและคำบุรพทไม่ถูกต้อง

4. ปัญหาด้านความหมาย นักเรียนใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย ใช้คำไม่ตรงความหมาย ออกเสียงเพี้ยนและทำให้สื่อความหมายผิด ใช้คำกลาง ๆ แทนคำเฉพาะ และใช้ยุทธวิธีในการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนเอง

พันเอกบรรจง ไชยลังกา (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องแนวทางการส่งเสริมให้ชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมเรียนและใช้ภาษาไทย (THE APPROACH TOWARD ENCOURAGING THE THAIMUSLIM IN THAILAND'S THREE SOUTHERNMOST BORDER PROVINCES TO LEARN AND SPEAK THAI) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหา อุปสรรคที่ทำให้ชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมเรียนและใช้ภาษาไทย และเพื่อศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมให้ชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมเรียนและใช้ภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เกิดจากสาเหตุสำคัญสามประการ ประการแรกได้แก่ผู้นำศาสนาอิสลามไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา เพราะไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย และเห็นว่าภาษาไทยไม่ได้สนองความต้องการด้านศาสนาอิสลาม และเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้สนับสนุนให้ผู้นำศาสนาเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ประการที่สองได้แก่ ภาษาไทยไม่เป็นประโยชน์ต่อการสนองความต้องการของ

ชาวไทยมุสลิม โดยเฉพาะความต้องการทางศาสนาอิสลาม และประการสุดท้ายได้แก่ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เข้าใจหลักการของอิสลาม แนวทางการแก้ปัญหา ได้แก่ ควรจัดตั้งหน่วยงานด้านศาสนาอิสลามขึ้นตรงต่อสำนักนายกรัฐมนตรีมีลักษณะงานครอบคลุมทุกเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชาวไทยมุสลิมและศาสนาอิสลามทำหน้าที่ให้การดูแลชาวไทยมุสลิมที่เข้าไปทำงานในประเทศมาเลเซียในฐานะคนไทยส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อชาติประชาสัมพันธ์เรื่องราวของศาสนาอิสลามและชาวไทยมุสลิมเพื่อให้สังคมไทยมีความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อชาวไทยมุสลิมและกำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างเป็นทางการ เสมอภาค และไม่เลือกปฏิบัติ การสนองความต้องการเหล่านี้จะทำให้ชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่ต่อต้านการใช้ภาษาไทย แต่จะหันกลับมานิยมเรียนและใช้ภาษาไทย ซึ่งจะสามารถยุติปัญหาข้อขัดแย้งทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สนิท สัตโยภาส (2532) ได้ดำเนินการวิจัย การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลด้านการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม โดยการใช้แบบฝึกกับนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยวิธีปกติ ซึ่งผู้วิจัยพบว่า นักเรียนชาวเขาออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในแม่ กน กข กค กช และ กค ไม่ชัดเจนจริง และออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยบกพร่อง 2 แบบ คือ ออกเสียงตัวสะกดหนึ่งเป็นอีกเสียงตัวสะกดหนึ่ง เช่น ชาวเขาเผ่าลีซอ กระเหรี่ยง มูเซอ แม้ว ออกเสียงคำว่า "สมุด" เป็น "สมบุ" และเว้นไม่ออกเสียงสะกดในคำ เช่น ชาวเขาเผ่าอีเก้อ ออกเสียงคำว่า "สมุด" เป็น "สมู" ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อ้อมฤทัย ไชยมงคล (2529) ที่ว่า "นักเรียนชาวเขามีปัญหาด้านการออกเสียงคำไม่ตรงตามตัวสะกดเป็นอันดับหนึ่ง" และงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข และคณะ (2525) พบว่า นักเรียนชาวเขาทุกคน มีปัญหาการพูดตัวสะกดไม่ชัดเจน ได้แก่ ตัว ง น ก ค ม และ บ ซึ่งมีทั้งในลักษณะออกเสียง หนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งและลักษณะเว้นไม่ออกเสียงในคำ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึก มีสัมฤทธิ์ผลทาง การออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม ด้วยวิธีปกติและการวิจัยครั้งนี้มีผลทำให้ได้แบบฝึกสำหรับสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจน จากผลการเปรียบเทียบหาค่าความก้าวหน้าในการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงก่อนสอนกับหลังสอนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการสอนซ่อมเสริมด้วย วิธีปกติที่

ครูใช้สอนนั้นไม่ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการออกเสียงคำที่มีตัวสะกด อาจเป็นเพราะการสอนด้วยวิธีปกตินั้นแก้ปัญหาการออกเสียงบกพร่องไม่ตรงจุด หรือไม่ตรงสาเหตุของปัญหาก็ได้ ซึ่งสาเหตุของการที่นักเรียนออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ไม่ชัดเจนประการสำคัญคือเกิดจากความเคยชินกับการออกเสียงคำต่าง ๆ ในภาษา ชาวเขาเผ่าของคนอันเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงตัวสะกดจนทำให้การออกเสียงคำในมาตรา ตัวสะกดทั้ง 6 แม่ดังกล่าวมาแล้วบกพร่องไป และการออกเสียงบกพร่องในแต่ละแม่ก็ ไม่เหมือนกัน บางแม่หรือบางคำยกเว้น ไม่ออกเสียงตัวสะกด เช่น ชาวเขาเผ่าเข้า อีก็้อ ออกเสียงคำว่า "ดอกไม้" เป็น "เดาะไม้" แต่บางแม่หรือบางคำออกเสียงตัวสะกดหนึ่ง เป็นอีกตัวสะกดหนึ่ง เช่น ชาวเขาเผ่าแม้วออกเสียงคำว่า "จาน" เป็น "จาม" ดังนั้นสาเหตุย่อย ๆ ของปัญหาการออกเสียงในแต่ละมาตราตัวสะกดจึงไม่เหมือนกัน ถ้านักเรียนออกเสียงคำว่า "ดอกไม้" เป็น "เดาะไม้" สาเหตุก็คือนักเรียนออกเสียงคำนี้ โดยอ้าปากพร้อมกับเปล่งลมออกมาให้เกิดเสียงเท่านั้น ไม่ยกโคนลิ้นขึ้นแตะเพดานอ่อน เมื่อถึงขั้นแก้ไขจะต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียงโดยยกโคนลิ้นแตะเพดานอ่อนหรือถ้า นักเรียนออกเสียงคำว่า "จาน" เป็น "จาม" สาเหตุก็คือ นักเรียนออกเสียงคำนี้ โดย เปล่งลมพร้อมกับปิดริมฝีปาก ถ้าจะฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนี้ได้ชัดเจนจะต้องฝึก ให้นักเรียนออกเสียงโดยยกปลายลิ้นแตะเพดานแข็งและปากเปิด ถ้าครูสามารถวิเคราะห์สาเหตุได้ถูกต้องแล้ว พยายามหาวิธีแก้ไขโดยอธิบายที่เกิดของ เสียงตัวสะกดแต่ละแม่ให้นักเรียนเข้าใจ พร้อมกับฝึกให้ออกเสียงไปด้วย ก็จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ไม่ยากนัก แต่ถ้าการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงเป็นเพียง ให้ออกเสียงตามครูเพียงอย่างเดียว ผลที่ได้จะน้อยหรือไม่ได้ผลเลยก็ได้ เนื่องจาก ได้พบว่า ปัญหาทางการออกเสียงไม่ชัดเจนของนักเรียนชาวเขานี้ นอกจากจะ ออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจนแล้ว ยังมีปัญหาทางการออกเสียงพยัญชนะต้น ร ง ส ฮ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เสียงสระ อา แอ อี อือ อัว ออ เอือะ เอือะ และเสียง วรรณยุกต์จัตวา อีกด้วย จึงควรมีการวิจัยเพื่อสร้างแบบฝึกใช้ สอนซ่อมเสริมเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวด้วย ซึ่งจะทำการเรียนการสอนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากการศึกษาคำยืมภาษาท้องถิ่นมลายูปัตตานีในภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (สุภา วัชรสุขุม, 2534 : 325-355) พบว่า เสียงปฎิภาคในคำที่ยืมจากภาษามลายู ท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น ไม่ว่าจะเป็นเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย หรือสระท้ายคำ ถ้าในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีหน่วยเสียงตรงกับหน่วยเสียงในภาษาไทย เสียงปฎิภาคจะตรงกันเป็นส่วนใหญ่ จะเปลี่ยนแปลงไปบ้างในบางคำก็จะเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบไม่มีเงื่อนไข ถ้าหน่วยเสียงใดของภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีไม่มีภาษาไทย คำยืมและคำที่ใช้ร่วมกันในภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะออกเสียงให้ใกล้เคียงกับหน่วย

เสียงภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี หน่วยเสียง/ɟ/ ในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีอิทธิพลต่อคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มาก คนไทยเหล่านี้สามารถออกเสียงคำที่มีหน่วยเสียง/ɟ/ ได้อย่างชัดเจน เสียงปฏิภาคระหว่างภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีดังนี้

1. เสียงพยัญชนะต้น

ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี	ภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
/p/	/p/ /p ^h / /b/ /k/ /p/ /p ^h /
/b/	/b/ /k/ /h/ /m/ /w/
/t/	/t/ /t ^h /
/d/	/t/ /t ^h / /d/ /k/ /y/
/k/	/k/ /k ^h / /kr/
/g/	/k/ /k ^h / /g/ /ŋ/
/ʔ/	/t/ /ʔ/
/s/	/k/ /s/
/x/	/g/ /r/ /l/ /w/
/h/	/h/
/c/	/c/ /t/
/j/	/c ^h / /y/
/m/	/m/
/n/	/n/ /d/
/ɲ/	/c/ /ɲ/ /y/
/ŋ/	/ŋ/
/l/	/l/
/r/	/r/
/w/	/w/
/y/	/y/

2. เสียงพยัญชนะท้าย เสียงพยัญชนะท้ายในภาษามลายูถิ่นมีเพียง 3 เสียง คือ _ง _ฮ และเสียงหยุดที่มีตำแหน่งที่เส้นเสียงอีกหนึ่งเสียงด้วย ใช้กับรูปสระเสียงสั้น หน่วยเสียงพยัญชนะที่ตรงกันมี 2 เสียง แต่เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงพยัญชนะ

ท้ายจำนวนมาก คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ถนัดในการออกเสียงพยัญชนะท้าย จึงออกเสียงคำยืมและคำที่ใช้ร่วมกันให้มีเสียงพยัญชนะท้ายตามแนวเทียบกับภาษามลายู มาตรฐาน

ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี	ภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
/ʔ/	/p/ /t/ /k/ /ʔ/
/ŋ/	/ŋ/ /n/
/h/	/t/ /ʔ/ /h/ /ŋ/ /y/

สระท้ายคำ หน่วยเสียงสระท้ายคำของคำยืมและคำที่ใช้ร่วมกัน 352 คำ ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มี 8 หน่วยเสียง เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว 7 หน่วยเสียง และเป็นสระเรียง 1 หน่วยเสียง หน่วยเสียงที่เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวทั้ง 7 เสียง ตรงกับหน่วยเสียงในภาษาไทย คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงออกเสียงตรงกัน ส่วนหน่วยเสียงสระเรียงในภาษาไทยไม่มี คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะออกเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงที่สุด

ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี	ภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
/i:/	/i:/ /i n:/ /i: ŋ/
/e/	/e:/ /e/
/æ/	/e:/ /e:ŋ/ /æ/ /æ ŋ/ /æ: m/ /æ:n /a:n/ /a: ŋ/ /a:y/
/a:/	/a:/ /a: d/ /an/ /ay/ /aw/ /o:/
/u:/	/u:/ /aw/
/o:/	/o:/ /u:/ /un/ /u:n/ /on/ /o:y/
/ɔ/	/ɔ/ /a:/ /a ŋ/

ในด้านความหมายของคำนั้น คำยืมและคำที่ใช้ร่วมกัน ส่วนใหญ่ความหมายในภาษาไทยจะตรงกับความหมายในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี แต่มีอยู่จำนวนหนึ่งที่มีความแตกต่างทางความหมาย ซึ่งมีทั้งความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และความหมายย้ายที่

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลหลักได้แก่

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 40 กลุ่มเรียน ซึ่งคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันกลุ่มเรียนละ 10-15 คน และมีภูมิลำเนากระจายกันอยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
2. นักเรียนในโรงเรียนที่เป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 5 ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 15 โรงเรียน นักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพรู ปีการศึกษา 2554 จำนวน 48 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องบันทึกเสียง

แบบจดบันทึก

วิธีการสร้างเครื่องมือ

สร้างแบบจดบันทึกข้อมูลตามลักษณะการออกเสียง พยัญชนะต้น พยัญชนะสะกด วรรณยุกต์ บันทึกประโยคที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน ขอคำปรึกษาชี้แนะพร้อมตรวจทานความถูกต้องสมบูรณ์ของเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาศาสตร์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. คณะวิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ในสาขาวิชาภาษาไทยจำนวน 5 คน เก็บข้อมูลจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนด้วยวิธีการจดบันทึก ในช่วงโม่งสอน
2. บันทึกจากการอ่านออกเสียง จากการให้นักศึกษาเล่าเรื่องจากประสบการณ์ การเขียนแสดงความคิดเห็น การสนทนากลุ่มย่อยในชั้นเรียน
3. จัดเวทีสนทนาแลกเปลี่ยนข้อสังเกตในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จากอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาสาขาต่าง ๆ จำนวน 10 คน และ ผู้ช่วยเก็บข้อมูล 38 คน

4. จัดระบบข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่ตามลักษณะของปัญหา ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น อักษรสูง อักษรต่ำปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสะกด ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ปัญหาการออกเสียงสระปัญหาการเขียนปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดจากการใช้ภาษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำที่มีปัญหาในการออกเสียง
2. วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการเลือกใช้คำในการพูด การเขียน
3. วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค
4. วิเคราะห์สาเหตุของปัญหามารยาททางสังคมอันสืบเนื่องมาจากการใช้ภาษา และหาแนวทางในการแก้ปัญหา
5. ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา
6. นำเสนอผลการวิจัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันในเรื่องการออกเสียง การใช้คำ ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ทั้งการพูดและการเขียน 2) เพื่อศึกษาปัญหาการขาดทักษะการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่สืบเนื่องมาจากวัฒนธรรมการใช้ภาษา 3) เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ท่ามกลางข้อจำกัดในเรื่องความปลอดภัยจากสถานการณ์สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้การวิจัยครอบคลุมวัตถุประสงค์และเห็นภาพความจริงที่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 5 ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 15 โรงเรียน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 40 กลุ่มเรียน ซึ่งคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันกลุ่มเรียนละ 10-15 คน และมีภูมิลำเนากระจายกันอยู่ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ออกแบบฝึกการออกเสียงให้แก่เด็กนักเรียนในโรงเรียนเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถนำไปพัฒนาทักษะภาษาไทย และเสริมสร้างความเข้าใจในการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี

สรุป

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูที่พบ คือ

1. ปัญหาการออกเสียงตัวสะกด แยกเป็น ปัญหาการออกเสียงตัวสะกดที่เป็นเสียงกัก และเป็นเสียงนาสิก

ตัวสะกดที่เป็นเสียงกัก แม่กก แม่กด แม่กบ ในภาษาไทย จะออกเสียงเป็นเสียงหยุดหรือไม่ออกเสียงตัวสะกดใด ๆ เช่น รักษา ออกเสียงเป็น ระชา สมาชิก ออกเสียงเป็น สมาชิก และบางครั้งออกเสียงสับสนอย่างไม่มีเงื่อนไขในกลุ่มมาตราตัวสะกดที่เป็นเสียงกักด้วยกัน เช่น สวนผัก ออกเสียงเป็น สวนผัก สำหรับเด็ก ออกเสียงเป็น สำหรับเด็ด กากน้ำตาล ออกเสียงเป็น กานน้ำตาล ดัก ออกเสียงเป็น คัด โอกาส ออกเสียงเป็น โอาก

ประโยชน์ ออกเสียงเป็น ประโยก มะเร็งปอด ออกเสียงเป็น มะเร็งปอบ แบบเรียน ออกเสียงเป็น แบกเรียน ระเบียบ ออกเสียงเป็น ระเบียบค สามสิบ ออกเสียงเป็น สามสิค ฯลฯ

ตัวสะกดที่เป็นเสียงนาสิก มีเสียงปฎิภาคดังนี้

- 1) มาตราแม่กง นักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูจะออกเสียงเป็นแม่กน
เสมอ เช่น จิง เป็นจิ้น ของขวัญ ออกเสียงเป็น ขอนขวัญ เป็นห้วง ออก
เสียงเป็น เป็นห่วน โดยตรง ออกเสียงเป็น โดยตรน
  - 2) มาตราแม่กน นักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูจะออกเสียงเป็น แม่ กง
และแม่กมตัวอย่างคำที่ออกเสียงแม่กง เช่น ความคิดเห็น ออกเสียงเป็น
ความคิดเห็ง ส่วนประกอบ ออกเสียงเป็น ส่วนประกอบ แน่นหนัก ออก
เสียงเป็น แน่งหนัก เหตุการณ์ ออกเสียงเป็น เหตุกาถ เหตุทาง เตือคร้อน ออก
เสียงเป็น เตือคร้อง
ตัวอย่างคำที่ออกเสียงแม่ กม เช่น สูญสิ้น ออกเสียงเป็น สูมสิ้น อ่อนน้อม
ออกเสียงเป็น อ่อมน้อม ดินร่วน ออกเสียงเป็น ดินร่วน
  - 3) มาตราแม่กม นักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูจะออกเสียงเป็น แม่กน
เสมอ เช่น ลำดับ ออกเสียงเป็น ลันดับ ทองคำ ออกเสียงเป็น ทองคั้น รวม
จังหวัด ออกเสียงเป็น รวนจังหวัด หนังสือพิมพ์ ออกเสียงเป็น หนังสือพิน
รูปเล่ม ออกเสียงเป็น รูปเล่ม
2. ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ สรุปลปัญหาได้ดังนี้
- 1) เสียงวรรณยุกต์หายไป เป็นเสียงกลาง เช่น ย่าน ออกเสียงเป็น ยาน ตั้งแต่
ออกเสียงเป็น ตั้งแต่ เขื่อน ออกเสียงเป็น ขะเขื่อน ครั้ง ออกเสียงเป็น
ครั้ง คุ่นเคย ออกเสียงเป็น คุนเคย
  - 2) พยายามออกเสียงสามัญให้มีเสียงวรรณยุกต์ เช่น คำกลอน ออกเสียงเป็น
คำกร่อน ไกว ออกเสียงเป็น ไกว่า คีย์ ออกเสียงเป็น จี อึง ออกเสียงเป็น
อั้ง ประเปรียว ออกเสียงเป็น ประเปรี้ยว รอยเท้า ออกเสียงเป็น ร้อยเท้า
ชำเลื่อง ออกเสียงเป็น ช่าเหลื่อง
  - 3) เสียงวรรณยุกต์เอก ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์โท และตรี
วรรณยุกต์เอก ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์โท เช่น กร่าง ออกเสียงเป็น
กร้าง ข่าวสาร ออกเสียงเป็น ข้าวสาร ห่าง ออกเสียงเป็น ห้าง
วรรณยุกต์เอก ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น เหยาะ ออกเสียง
เป็น เยาะ คติ ออกเสียงเป็น คดี คักดาน ออกเสียงเป็น คักดาน
  - 4) เสียงวรรณยุกต์โท ออกเสียงเป็นเสียง วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์ตรี
วรรณยุกต์จัตวา

วรรณยุกต์โท ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น ะ โนด ออกเสียงเป็น ะ โหนด เลือก ออกเสียงเป็น เหลือก ส่อเสียด ออกเสียงเป็น ส้อเสียด เหล่า ออกเสียงเป็น เล่า

วรรณยุกต์โท ออกเสียงเป็นเสียง วรรณยุกต์ตรี เช่น หล้า ออกเสียงเป็น ล้า บานชื่น ออกเสียงเป็น บานชื่น ห้วงมรรณพ ออกเสียงเป็น ฮ้วงมรรณพ แย้งของ ออกเสียงเป็น แย้งของ

วรรณยุกต์โท ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์จัตวา เช่น ที่ลุ่มที่ดอน ออกเสียงเป็น ที่หลุมที่ดอน สูญสิ้น ออกเสียงเป็น สุ่มสิ้น

- 5) วรรณยุกต์ตรี ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท และ

วรรณยุกต์จัตวา

วรรณยุกต์ตรี ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น สาวัดถิ ออกเสียงเป็น สาวัดถิ

วรรณยุกต์ตรี ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์โท เช่น กระทุ้ง ออกเสียงเป็น กระทุ้ง พลั่ง ออกเสียงเป็น พลั่ง ลีลับ ออกเสียงเป็น ลีลับ ตัดพ้อ ออกเสียงเป็น ตัดพ้อ

วรรณยุกต์ตรี ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์จัตวา เช่น จีรวัว ออกเสียงเป็น จีหริว

- 6) วรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงเป็นเสียงกลาง วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท และตรี

วรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงเป็นเสียงกลาง เช่น หมายความว่า ออกเสียงเป็น หมายความว่า หมายถึง ออกเสียงเป็น หมายถึง

วรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น เผ่าโรงเรียน ออกเสียงเป็น เผ่าโรงเรียน โง่งเงลา ออกเสียงเป็น โง่งเงล่า ขึ้นข่ม ออกเสียงเป็น ขึ้นขม อืมหน้า ออกเสียงเป็น อืมหน้า

วรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์โท เช่น ผุขผง ออกเสียงเป็น ผุขผงสูญสิ้น ออกเสียงเป็น สู้นสิ้น

วรรณยุกต์จัตวา ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี โนมตรู ออกเสียงเป็น โนมตรู ฉันท ออกเสียงเป็น ฉัน

- 7) ออกเสียงสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว และสระเสียงยาว เป็นสระเสียงสั้น

ออกเสียงสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว เช่น เบาหวาน ออกเสียงเป็น บาวหวาน สงสัย ออกเสียงเป็น สงสาย เขยชม ออกเสียงเป็น เขยโชม ออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น เป้าหมายใหม่ ออกเสียงเป็น เป้าใหม่ใหม่

- 8) ปัญหาการพูดและเขียนคำที่ใช้อักษรต่ำเป็นอักษรสูง และอักษรสูง เป็นอักษรต่ำ

ปัญหาการพูดและเขียนเขียนคำที่ใช้อักษรต่ำเป็นอักษรสูง เช่น จัดโชน เขียนเป็น จัดโสน แซ่ซ้อง เขียนเป็น แซ่ส้อง เคียง เขียนเป็น เจียง ลิงค่าง เขียนเป็น ลิงข้าง วิวาทะ เขียนเป็น วิวาทะ ผุพัง เขียนเป็น ผุพัง

ปัญหาการพูดและเขียนคำที่ใช้อักษรสูงเป็นอักษรต่ำ เช่น ขับเคลื่อน เขียนเป็น คับเคลื่อน สับสน เขียนเป็น ชับสน ผักข้าวโพด เขียนเป็น ฟักข้าวโพด โขลง เขียนเป็น โคลง ขาน เขียนเป็น กาน

- 9) ปัญหาการเลือกใช้คำในการพูดและการเขียน

ปัญหาในการพูด จะใช้ภาษาปะปนกันระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู ถิ่น เช่น สับสนเดาะ หมายถึง สับสนหรือไม่ งายี่ห้อไหน หมายถึง เรียนห้องไหน แคมอไม่เข้าใจกิดอ หมายถึง เขาไม่เข้าใจเรา

ปัญหาการใช้คำที่แปลตรงตัว เช่น เห็ดหวิ (เห็ดแครง) ลูกเห่า (ผลสละ) งูชวาน (งูกะปะ) นมแก่ (นมข้นหวาน) ล้างเสื้อ (ซักเสื้อ) ล้างผม (สระผม) ไม่ร่อยท้อง (ไม่สบายท้อง) ปากกาไม่กิน (ปากกาเขียนไม่ติด) ไล่แป้ง (ทาแป้ง)

- 10) ปัญหาการเลือกใช้คำผิดความหมาย และขาดคำเชื่อม เช่น เฟ่งเต็งโบน้า อาหารเลื่อมเสี่ย อันตรายจะอยู่เสมอ โคนการยิงหลายครั้ง เข้าพักในโรงแรมที่เขาจัดสรรให้

3. ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค การใช้คำขยาย เช่น อยู่ทำงาน ไม่เอาเรียน มาอยู่เรียนกรุงเทพ จบเรียนอะไรมา เพื่อนดิฉันหนีออกตามผู้ชาย ไปร้านอาหารกินข้าวเขาให้หีบมาเอา เพื่อนดิฉัน 5 คนไป เอาออกตะปูก่อน เอาออกรูปภาพ

4. ปัญหาการยาททางสังคมอันสืบเนื่องมาจากการใช้ภาษา

ปัญหาการยาททางสังคมอันสืบเนื่องมาจากการใช้ภาษาที่พบเห็น คือ

คำลงท้ายใช้คำว่า ฮอ แทน ครับ ค่ะ นอกจากนั้นในการสื่อสารจะใช้คำสรรพนามกับคนที่ฐานะทางสังคมสูงกว่าผู้มีอาวุโสกว่า และผู้ที่ไม่สนิทสนม ดังนี้

คำสรรพนามบุรุษที่ 1 มักใช้เรา

คำสรรพนามบุรุษที่ 2 มักใช้พี่

คำสรรพนามบุรุษที่ 3 มักใช้ขอ และมัน

ซึ่งในภาษาไทยนั้นการใช้คำสรรพนาม นอกจากจะคำนึงถึงเรื่องเพศหญิง เพศชาย แล้วจะต้องคำนึง ถึงความสัมพันธ์ ฐานะทางสังคม และความมีอาวุโส ของคู่สนทนา หรือของบุคคลที่เราพูดถึง

การใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีสันทนากันในขณะที่มีบุคคลต่างถิ่นซึ่งไม่เข้าใจภาษามลายูถิ่นปาตานีอยู่ร่วมด้วย

อภิปรายผล

จากการศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นปาตานี พบว่า ความแตกต่างที่เป็นอุปสรรคสำคัญของคนที่พูดภาษามลายูถิ่นปาตานี คือเสียงวรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกดในภาษาไทย โดยเสียงตัวสะกดในภาษาไทยมีถึง 8 เสียง ส่วนภาษามลายูถิ่นปาตานีมีเพียง 3 เสียง รวมถึงการผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย เนื่องจากภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่ไม่มีระบบวรรณยุกต์ กล่าวคือระดับเสียงสูงต่ำไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความหมาย ดังนั้นทักษะในการแยกแยะระดับเสียงสูง-ต่ำของนักเรียน นักศึกษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาแม่จะมีน้อยเมื่อพูดหรือเขียนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง การผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีความซับซ้อน มีเงื่อนไขที่สัมพันธ์กับกลุ่มอักษร ความสั้น-ยาวของเสียงสระ และเสียงพยัญชนะสะกด ซึ่งผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาไทยหรือผู้ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่จะไม่ค่อยรู้สึกถึงความซับซ้อนดังกล่าว แต่สำหรับเยาวชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแรกส่วนใหญ่มักจะเกิดความสับสน ออกเสียงผิดพลาด และในการเขียนมักเลือกใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ผิดพลาดไปตามเสียงที่ออกเสมอ

ปัญหารองลงมา คือ หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปาตานีมีถึง 30 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง แม้ว่าหน่วยเสียงที่แตกต่างกันจะมีเพียง 9 หน่วยเสียง แต่รูปอักษรที่ใช้ในภาษาไทยมีถึง 44 รูป มากกว่าหน่วยเสียงถึง 19 รูป และด้วยจำนวนรูปอักษรที่มากกว่าเสียงนี้เอง จึงเป็นปัญหาในการอ่าน-เขียน สำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่ 1 เนื่องจากต้องอาศัยความพยายามในการจำความหมายให้สัมพันธ์กับการเลือกอักษรที่จะใช้เขียน จึงใช้พยัญชนะต้นผิดกลุ่มอักษร

เสมอ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมการใช้ภาษาอันสืบเนื่องมาจากความแตกต่างในเรื่องลักษณะของภาษามลายูถิ่นปาตานี เมื่อผู้พูดภาษามลายูถิ่นปาตานีแปลความหมายไปสู่ภาษาไทยตรงตามตัว อาจไม่ถูกต้องกับการใช้คำหรือสำนวนในภาษาไทย หรืออาจสื่อความหมายผิดพลาดและสื่อสารไม่รู้เรื่องได้ ปัญหาที่กระทบต่อมารยาทในการใช้ภาษาในสังคมไทย เช่น การใช้คำลงท้าย นักเรียนนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีมักจะติดภาษาลิ้น ใช้คำว่า เออ แทนคำลงท้าย ครับ/ค่ะ ทั้งนี้เนื่องจากในภาษามลายูถิ่นปาตานีไม่มีคำลงท้าย เมื่อจะใช้คำลงท้ายในภาษาไทยย่อมมีความรู้สึกไม่คุ้นชิน ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนและสร้างความคุ้นเคย จนทำให้สามารถเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามคู่สนทนา เนื้อหาที่พูด วาระและโอกาสต่าง ๆ การใช้สรรพนาม ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 สรรพนามบุรุษที่ 1 จะใช้ “เรา” แทนทุกวาระและทุกโอกาส เนื่องจากสรรพนามบุรุษที่ 1 ในภาษามลายูถิ่น มีน้อยมาก มีเพียง 3 คำคือ อากู กิตอ อามอ ในภาษาไทยมีคำสรรพนามบุรุษที่ 1 มากมาย เช่น ดิฉัน กระผม ข้าพเจ้า หนู ฉัน ผม เรา ฯลฯ นอกจากนั้นยังมีคำราชาศัพท์ มีหลักเกณฑ์ในการใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ที่เราพูดด้วย คำนี้ถึงมารยาท ความสุภาพ และกาลเทศะเป็นสำคัญ สรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษามลายูถิ่นมีเพียง 2 คำ คือ อามุง (มิง) แคมอ สรรพนามบุรุษที่ 3 มีเพียงคำเดียว คือ ยอ ซึ่งไม่ว่าจะพูดถึงคน หรือสัตว์ ก็จะใช้คำเดียวกัน ดังนั้น นักเรียนนักศึกษาจึงใช้คำว่า “มัน” เมื่อกล่าวถึงบุรุษที่ 3 เช่น พ่อเรามันไม่สบาย แม่เรามันไม่ให้สตางค์มาโรงเรียน ครูมันไม่อยู่ นอกจากนั้นอวัจนภาษาที่นักเรียนนักศึกษาแสดงออกส่งผลต่อมารยาทในสังคมไทย เช่น การไหว้ นักเรียนนักศึกษาจะไม่ค่อยไหว้ครูบาอาจารย์ เพราะวัฒนธรรมมุสลิมสามจังหวัดภาคใต้ไม่นิยมการไหว้ และเมื่อเข้ามาพบอาจารย์จะเข้ามาใกล้ ประชิดตัวเกินไป

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะความแตกต่างทางภาษาสะท้อนให้เห็นว่า ภาษาไทยไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ โดยเฉพาะเยาวชนในกลุ่มภาษามลายูที่มีการใช้ภาษาตนเองอย่างเข้มข้นมักจะมีพื้นฐานในภาษาไทยน้อยกว่าเยาวชนในที่อื่น

ข้อเสนอแนะ

จากความตั้งใจในการวิจัยครั้งนี้ในการพัฒนาทักษะภาษาไทยและเสริมสร้างความเข้าใจในการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม ผลการวิจัยดังกล่าวยังมีประเด็นที่เกี่ยวข้องอีกหลายอย่างที่ควรทำวิจัยเพิ่มเติม ที่สำคัญ ได้แก่

1. การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงให้แก่แก่นักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูที่ใช้ภาษามลายูถิ่นในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ควรใช้คำที่เป็นคู่เทียบจากข้อมูลเสียงปฏิภาคทั้งพยัญชนะต้น ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ของงานวิจัยนี้ควบคู่กับความหมายของคำ
2. แนวทางการจัดระบบการศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาไทยซึ่งสอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. แนวทางการสร้างความนิยมในการเรียนและใช้ภาษาไทยให้มากขึ้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
4. การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นของนักเรียนนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). การเรียนการสอนภาษาไทย: ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชนานันท์ ตรงดี และคณะ. (2549). วัฒนธรรมการใช้ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บรรจง ไชยลังกา, พันเอก. (2549). แนวทางการส่งเสริมให้ชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมเรียนและใช้ภาษาไทย. งานนิพนธ์ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรชูลี อาชวอำรุง. (2541). การเรียนรู้ภาษาที่สอง : ผลการวิจัยเอกสาร. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). คู่มือระบบเขียนภาษามลายูปาตานีอักษรไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่งจำกัด.
- ลัดดา ศรีเลิศลาภ. (2530). ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- วัลยา ช่างขวัญยืน, ผศ.ดร. อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล, ดร. และ ปราณี ปรารับริปู. (มปป.) เอกสารความรู้ภาษาไทยสำหรับครูสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (มปป).
- ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (2553) คู่มือระบบตัวเขียนภาษามลายูปาตานี โครงการวิจัยปฏิบัติการเรื่องการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ : กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ภาษาไทย – ภาษามลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้. มปป.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (มปป.) วิกฤตการศึกษาไทยชี้ด้วย O-NET, I-NET, V-NET, N-NET, GAT และ PAT. กรุงเทพฯ : วิ.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.
- สนิท สัตโยภาส. (2532). การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน. (รายงานการวิจัย) เชียงใหม่ : วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการศึกษาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อสร้างสันติสุข ปี 2548-2551. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภา

การศึกษา.

สุโขทัยธรรมมาธิราช,มหาวิทยาลัย. (2526) เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-

15. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วิกตอรีพาวเวอร์พอยต์จำกัด.

สุธินี สุขตระกูล. (2526). **วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2542). **หลักภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 14) กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

สุภา วัชรสุขุม. (2534). **การศึกษาคำยืมภาษาท้องถิ่นมลายูปัตตานีในภาษาไทยถิ่นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

สุวิไล เปรมศรีรัตน์, ศ.ดร. และคณะ. (2552) **โครงการวิจัยปฏิบัติการเรื่อง “การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ : กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ภาษาไทย – ภาษามลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้” ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล. ปรับปรุงครั้งที่ 3. ม.ป.ท.**

อรุณี วิริยะจิตรา. (2548). **การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). **ภาษาพาสอน : เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Alotto, Antony. (1972) **Introduction to Historical Linguistics**. Boston :Houghton Mifflin Company.

Bloomfield, Leonard. (1983) **Linguistics borrowing**

Hall, Robert A. Jr. (1964) **Introductory Linguistics**. Delhi : Shantiton Jain at Shri Jainendra Press.